

A szörnyű természeti tűnemény (kataklizma) romba döntötte a Tarim medence, a mai Gobi sivatag és az Ordas puszta ősi városait. Az egykori csaknem öt millió négyzetkilométernyi kultúrterület nagyrésze ma lakatlan sivatag, de ahol ma csak futóhomok van, 4,200-4,300 évvel ezelőtt dús legelők voltak, melyeket nagy folyók szeltek át; ezeknek ma már csak a medre van meg; az egykori dús esőzések után ma már nagy ritkaság az eső és az egykor ott virágzott városokat eltemette már a futóhomok. Az éghajlati viszonyok változása következtében TURÁN a kultúra számára elveszett, s azon a területen, amely egykor a magas kultúrájú szumirokat, India őslakóit és a kínai kultúra, civilizáció megalkotóit, kifejlesztőit adta az emberiségnek, ma már csak vadászattal, halászattal és pásztorkodással foglalkozó népek laknak.

Az ősturán ember a rombadőlt kultúrája és civilizációja helyébe újat teremtett, de a borzalmas természeti tűnemény kiűzte ősi otthonaiból az árják őseit is, akik eddig Ázsia északi részeiben, Szibéria őserőiben tanyáztak. A primitív, vad, nomád ősarják elindultak a turánok újból felépített városai felé és újabb irányba terelték az emberiség történelmét.

HARMADIK FEJEZET

INDIA ÉS AZ ŐSTURÁNOK.

A KÍNAI BIRODALOM ÉS KIALAKULÁSA

India. — India legrégebb kultúrnépének általában azt az árja-fajú népet tekintik, mely a Vedák szent könyveit állítólag reánk hagyta. Nem bizonyítható, hogy ez a nép már Kr. e. 1500 előtt megjelent volna az Indus völgyében, az ellenben igen a Vedák szövegéből, hogy ez az árja nép a kultúrának a legalacsonyabb fokán állott. Az árják nem ismerték a fémeket; állattenyésztő nomádok voltak s a kérdéses évezredben még legfeljebb apró falvaik voltak. A lovat már látásból ismerték, de még nem használták se vontatásra, se teherhordásra, se lovaglásra. A szármár, a macska és a sertés is ismeretlen volt előttük.

Az egymás nyomán járó történészek szerint az árják az Indus völgyét nehéz harcok árán foglalták el a régebbi őslakosságtól.

Tény, hogy az árják előtt az Indus völgyében egy magas műveltséggel és kultúrával bíró ősnép lakott. 1922-25-ben az Indus középső folyásának mentén Sir John Marshall föltárta Mohenjodaro és Harappa városok romjait és napvilágra hozta egy az árjáknál sokkal régebb kultúra és civilizáció tömördek emlékét.

A két város kultúrája azonos volt és mivel ez a két város körülbelül ezer kilométerre van egymástól, egy nagy területen uralkodó ősnép hagyta ránk itt emlékeit, melyek sokkal régebbiek, mint akár a szumir, akár az egyiptomi kultúra emlékei.

Mohanjo-daro és Harappa a mai nagy világvárosokhoz hasonlítható nagy városok voltak, óriási csatorna és vízvezetékhalózzal kitűnő mérnökökre valló városrendészettel, emeletes házakkal, melyek elsőrangúan voltak építve s legkitűnőbb téglákból, míg az árják Kr. e. első évezredben is kizárólag fából és bambusz nádából építkeztek. Tehát semmi kétség nem lehet az iránt, hogy az Indiában az árják előtt élt népnek sokkal fejlettebb kultúrája volt, mint az árjáknak.

Az angol és indiai történészek megállapításai szerint Indus őslakói az ősturánok voltak. Az ősturánok legősibb vándorlásai még a történelemelőtti időkben történtek, mégis van bizonyíték, amely azt mutatja, hogy turáni eredetű néphullámok már a legrégebb időkben átkeltek a Himalája hegyein és azok nyílt szorosain aláereszkedtek Indiába. — (W. W. Hunter, "The Indian Empire", London 1882.) —

Alex Cunningham, "Ancient Geography of India" London-

ban 1871-ben kiadott munkájában India népeit a következőképpen osztályozza:

1. Korai turánok.
2. Árják és Brahmani hinduk.
3. Késői turánok, vagy indo-szkiták.

Jegyzet.

Sir George Dunbar, "A History of India", London, 1949. 8. ik oldal.

— "The WIROS.

There are geographical and ethnological arguments in favor of the theory that the INDO-ARYAN RACE (?) originally came from the fertile plains of Austria and Hungary and the highlands of Bohemia. The people lived in this country about 2500 B.C. have been given the name of WIROS. It has been forward that some of their tribes migrated from Europe into Asia, reachink Bactria (Balkh) sometime between 2000 and 1500 B.C. Then driven on by the dessication of Central Asia which had already begun, they came south over the passes of the Hindu Kush into Afghanistan. From there the Aryans poured down into the plains, the first of a line of conquerors through the gateways of Kabul, the Kurram and the Gumal rivers."

Dunbar tévedése a WIROS nép nem volt indo-aryan, hanem hun fajú nép...

G. Dunbar, "A History of India" Londonban 1936-ban kiadott könyvében írta: — "Vannak földrajzi és ethnológiai érvek, melyek szerint az a nép, amely Indiában Kr.e. 2000 körül élt, Európából vándorolt Ázsiába." —

Az ősturánok Indiában kialakítottak egy kultúrát és civilizációt, azonban más körülmények közé kerültek ott, mint a tőlük észak, kelet és nyugatra került testvéreik. Meleg égöv alatt évezredekig keresztül boldogabb, szelídebb volt az életük, míg az árják meg nem jelentek ott.

Az ősturánok nagy városokat építettek és agyuk örökké lüktető gondolkodásának ereje nagy hőskölteményeket teremtett, amelyeket hagyományaik őriztek meg.

Ezekben a történelmelőtti időkben születtek meg a "PURA-NAK és a RIG-VEDÁK, melyeket később az árja történelemhamisítás kisajátított.

Tod Liet - Col. James, "Annals and Antiquities of Rajastan" Londonban 1829 - 32-ben és Oxfordban 1920-ban kiadott munká-

jában azt bizonyította, hogy a világ legnagyobb hőskölteménye és szentírása a "MAHABHARATA" nem árja eredetű, mert szerzője "VYASA indoszkita - hun a Buda (Budha) által alapított Hold fajból. Vyasa családfáját megtaláljuk a Mahabhara-ban, mely szerint Vyasa az indoszkita - hun Hari nemzetségből való Santu - nak, Delhi uralkodójának volt a fia. Anyja Yojanagadha, egy halász leánya volt. A Hari nemzetségből származó Vyasa, mint a nemzetség feje HARIKUL -es nevet viselte. Utódai egyenes ágon 31 emeberöltőn át Kr. e. 610-ig uralkodtak Pandavában (Delhi régi neve), míg az utolsó Pandu királyt meg nem ölték." —

Két indiai tudós B. G. Tillák és Ketkari bebizonyították, hogy a "RIG VEDÁK" néhány verse visszamegy a Kr. előtti 5-ik évezredbe. D. Mukhopadhyaya, egy másik nagy nevű indiai tudós megállapításai szerint a Rig Veda X. 68 és X. 85, 13 Kr. előtt 15 - 16,000. évek között jöhetett létre.

Nyilvánvaló, hogy a Rig-Vedákat árják nem írhatták, ha azok Indiában csak Kr.e. 1500 - 1000. évek között jelentek meg.

Révai Nagy Lexikona. Az ismeretek enciklopédiája. XIII. kötet 483-ik oldalán olvashatjuk: — "Indiában az aretmetikát és algebra művelték nagy sikerrel. Itt találták fel a modern számírást a tizes rendszer alapján és az első és másodfokú egyenleteket. Az indusok a trigonometriát önállóan művelték. Íróik: Kr. u. 476-ban Aryabhata és 598-ban Brahmagupta." —

India és Irán a két egymás mellett fekvő földrajzi terület történelme szoros összefüggésben van egymással. Sok évezredben szinte elválaszthatatlan. Ősi hagyományok szerint "IRÁN és TURÁN" királyságok alapítói testvérek voltak. Féltékenység és vetélykedés háborút hozott és a bajok Kr.e. 2400 - 2300 évek után Középázsia kiszáradása következtében folytatódta. A legősibb dinasztiák, a PESHADAI és KAJANI idők története, amely még az autentikus történelmi idők előtt volt, nem más, mint IRÁN és TURÁN, vagyis az ősi magyar - fajú, összittya - hun népek testvérharca.

Firdusi a nagy iráni költő, aki i.sz. 940 és 1200. évek valamelyikében élt összegyűjtötte a "NAGYON RÉGI IDŐK ESEMÉNYEINEK AZ ELBESZÉLÉSEIT" és azokból egy nagyméretű elbeszélő költeményt alkotott, SHAH NAME-t, vagy Királyok Könyvét.

A SHAH-NAME a turáni vallás, a turáni gondolat és az aranyárga szőrű paripákon portyázó, harcoló turáni lovasokat örökítette meg. Firdusi költeményében a hős FERIDUM turáni király, kinek az uralma kiterjedt a mérsékelt égöv egész szittya

területére és pedig Magyarországtól a Kínai Turkesztánig és le India határáig. Uralma alá tartozott Kína legnagyobb része és később birodalma kibővült India északnyugati területével.

Feridum királynak két felesége volt, kiktől három fiú született. Az első feleségétől két fia volt a harcias SELM és TUR, a második feleségétől egy fiú született a szelídebb természetű IRÉD.

Amikor Feridum megöregedett, elosztotta három fia között a birodalmát. SELM, vagy SÁR kapta a Szíriától a Dunáig terjedő területet, amelyhez hozzátartozott a Fekete-tenger vidéke a későbbi SÁR-MATA terület, tehát az ősi szittyai birodalom nyugati fele. Tur osztályrészül "TURÁNT" kapta, a mai Turkesztán és Kína nyugati részeit, vagyis Közép és Keletáziát, míg Iréd az értékeesebb IRÁN és INDIA örököse volt.

A két testvér Selm és Tur a felosztást igazságtalannak tartották s megbántott önértékből s irigységből megölték féltestvérüket Irédet. A testvérgyilkosság egy végnélkülinek látszó testvérháborút okozott.

* * *

Syad Muhammed Latif, "Pendzsab története" című munkájában írta: — "Az indiai régészeti leletek általában skytha, vagy turáni jellegűek. Az ókori leletek régészeti feltárása azt bizonyítja, hogy valamely nagyon régi időben és még hosszú idővel azelőtt, mielőtt az ARJAK (mittániak, őssperzsák, médek) behatoltak Indiába az országban egy igen ősrégi fajú nép lakott, mely eredete szerint TURÁNI, vagy SKYTHA volt." —

Shah K. T. "The Splendour that was India", Bombayban 1930-ban kiadott könyvében azt állapította meg: — "De bárkik voltak az ARJAK (?) eredetileg és bárhonnan származtak is, akár nagy vadászatra induló WIROK voltak HUNGARIA dombjairól és síkjairól, akár nomádok, akik Magyarországról kiindulva Szibéria steppéinél naposabb tájakon kerestek legelőt nyájaiknak, ők azok, akik a RIG VEDA himnuszaiiban megjelennek, mint olyanok, akik valahol az ÖT FOLYÓ partjain (Pendzsab) telepedtek le." —

A Kur és az Araxes folyók vidékét népesítették be a Kárpát-medence turánjai. Itt ezen a területen született és élt, mielőtt Indiába került volna Pourusaspa az ősi remete, aki a szittyavilág nagy reformátorának ZARATHUSTRÁNAK volt az apja.

Zarathustra nem a német filozófus Nietzsche által költött és koholt, majd Zarathustra szájába adott "istentelen és hamis" filozófiát képviseli, hanem az Ókor és az Újkor számára legértéke-

sebb vallásos lelkiületet.

Zarathustra szittyai eredete révén a magyarfajú összittyai - hun népek prófétájának tekintendő. Ott azon a területen, ahol Zarathustra is született élt HUSENG szittyai fejedelem, mondja az ősturáni mitológia, aki a tüzet hozta le az égből, de aki a gonosz indulatú lelkekkel a DEVÉKKEL is barátságot tartott. Még itt lakott ezen a területen a gonosz lelkek a DEVÉK fölött diadal-maskodó szittyai TAEMURAF, HUSENG unokája is, aki ARMÁNYT az ördögöt, mint lovat fogta a maga szolgálatába. Utóda fiatalabb testvére YIMA volt a nagy király, a boldog aranykor fejedelme.

YIMA adta az emberiségnek az első igazságos törvényeket. Ő lobogtatta fel újból az áldozati tüzeket és pártfogója volt az állattenyésztésnek és a földművelésnek. Ezért kapta az égből az aranykéket.

A szittyák eredetéről szóló mondák szerint, amelyek megegyeznek az erdélyi székely hagyományokkal a szittyák ősatyjának TARGITAOSZNAK a fiai számára a földművelés jelképekül aranyke és járom, arany csákány és kehely hullott alá az égből. Az első kettő a földművelés, a második a harckészség és a harmadik a kehelytartó sírszobrokon is felismerhető vallási jelképnek felel meg.

Yima használta először a bort is, de később hatalma teljében megfélemedezik a tiszta törvényekről és a hazug beszédnek hajlott, miért is a hatalma megrendült és országának egy része az akkor feltörő idegen fajok hatalmába került, amely iga alól csak YIMA unokája FERIDUM turáni király tudta kiszabadítani népét.

A szittyai biblia az AVESZTA szerint YIMA uralkodása alatt volt az özönvíz. Az AVESZTA iratai szerint a kaukázusi mágus papsághoz és a kaukázusi Azerbridsánban és a turánföldi szittyai - hun törzsekhez tartozott Zarathustra, valamint hívei a FRYANA NÉPE.

Zarathustra, Vistaspa baktriai király segítségével értékes vallás-megújító munkát végzett. Elkülönítette a régi szittyai vallás rossz és jó elemeit. Elvetette azt ami rossz volt és megtartotta a jót, mert egész életidejét a szittyaság, illetve a hun-faj megtérítésének szentelte. A szittyai vallást, amelyet az idegen népek a nyájasság, az egyenesség és az igazság vallásának tartották, Zarathustra telieni akarta a kielentés tiszta hangjaival.

Justinius írta: — "A szittyák az igazságot nem a törvényben, de a szívükben hordják." —

Zarathustra méltó reformátora akart lenni az ősi szittyai val-

látnak, de a szittyák makacsul ragaszkodtak mindig az ősiséghez, fegyvereikhez és egyszerű vallásukhoz.

Azonban rövidesen Zarathustra tanításai elterjedtek úgy az iráni, mint a turáni szittyák között is és legelőször Iránban lett államvallássá. Innen terjedt el, azután a Tigris és Euphrátes folyók völgyeire, majd az Indus vidékére.

Zarathustra 3000 esztendősi intelmei: Hagyja abba az emberiség eddigi esztelen életmódját, földet műveljen és állatokat neveljen. Teremtsenek saját otthonokat maguknak és szeressék, kövessék az Isten parancsolatait. Tiszta otthont teremtsenek, családokat alapítsanak egy gondoskodó élettárrsal.

— "Tisztaságra törekedj óh ember, gondolatban, szavaidban és cselekedeteidben, mert nem örömet sütsz a Nap a tisztátalanra." —

A régi ősszittyák - hun vallás a szív vallása volt. A magyarság, amikor a nyugati térítések folytán feladta ősei vallását, amely nem papírtörvény, hanem az általuk egyedülnek vallott és hitt TEREMTŐ ÚR által az egyének szívébe és lelkébe írt isteni eredetű szent törvény volt. ANAHITA a természet istenasszonyában való hitüket nem vetették el. Gellért püspök tanácsára "ANAHITAT", a "NAGYASSZONY" Máriának nevezték el. Így lett MÁRIA ÜNNEP az ősi "GYÜMÖLCSOLTÓ BOLDOGASSZONY ÜNNEPE".

ANAHITA, a GYÜMÖLCSOLTÓ BOLDOGASSZONY vigyázó anyai gondosságába vetett bizalom volt az ősi magyar hit alaposzlópa. Az ősi vallás a SZÍV VALLÁSA volt és a magyar lélek, amikor átvette az új vallást, abban is a NŐ LELKÉRE akarta bízni a nemzetét, ezért van "HÉT BOLDOGASSZONY" a magyaroknál és ezért lett MÁRIA, az ősvallás ANAHITAJA országunk jelképe és a magyarság VÉDASSZONYA.

*

*

*

INDIA TÖRTÉNELME.

India történelme. — India történelmét három nagy időszakra kell bontanunk. Az első időszak Kr. e. 11,652-ben kezdődött és Kr. e. 2,400-2,300. évekig terjedt. Ezt a nagy időszakot a történelemelőtti időknek nevezhetjük, mert semmiféle írásos emlék eddig nem került elő, azonban a régészeti tudomány számtalan megbízható és hitelt érdemlő bizonyítékot tárt fel.

A második időszak Kr. e. 2400-2300-tól az árja-fajú népek megjelenéséig tartott. Ennek a korszaknak a befejezését jelentette Mohenjo-daro, Harappa és vidékének elpusztulása. A feltárt ré-

gészeti leletek között számos írásos emléket is találtak, azonban ezeket a mai napig sem tudták megfejteni.

India harmadik időszaka már a történelmi időbe esik, mert pontos adatok és számtalan írásos emlék maradt ránk ebből a korszakból. Ezekben a történelmi időkben született Buddha (Buda).

Dods Marcus, "Mohammed, Buddha and Christ" című könyvében írta, hogy Gautama Buddha, Shuddhodana fia a SAKYA TÖRZS fejedelme turáni fajú volt és nem árja.

Az "Urgeschichte der Menchen, Fruhzeit der Volker, Reiche des Altertums", Berlinben, 1939-ben megjelent mű szerint is — "Buddha népe és törzse scytha volt." —

A "SAKYA" szó az iráni eredetű "SZAKA" szóból ered, amelynek a jelentése scytha-szittyák.

India nagyszerű építészetének a kezdete egybe esik hatalmas vallási megmozdulásaival. Turáni volt az elgondolásuk alapeszméje, — építészetüknek, művészetüknek, irodalmuknak és filozófiájuknak gazdag megjelenési formája, — s ugyanúgy vallási elmélyedésükhöz szükséges lelkiségük is.

Kr. e. a Himalája tövében, Bengália északi részén, Nepál határán, amelyet ma őserdő borít az ősi SZAKA, vagy SAKYA szittyák - hun törzsből született India legnagyobb vallási megmozdulásának elindítója Gautama Buddha.

Buddha (Buda) turáni agyában született meg az a gondolat, hogy az emberiség egyetlen testvéri családban egyesülve törjön végtelen céljai felé az EGY IGAZ ISTEN vezetése alatt.

Buddha foglalta törvénybe az "EMBERI ÚT NYOLC ELEMET", amely örökre bölcs marad és amelynek követésével az ember megmenekülhet az aljas vágyak veszedelmétől.

Buddha "Nyolcszoros ösvényről" szóló tanítása az igazi emberi életrend. A nyolc ösvény: Az igazi élet, az igaz erőfeszítés, az igaz gondolkodás, az igaz törekvés, az igaz beszéd, az igaz magaviselet, az igaz óvatosság és az igaz lelkesedés.

Buddha legnagyobb vallásbölcséleti tétele a "NE ÖLJ" volt, mely a magyar-fajú népek fennmaradása szempontjából döntő fontosságú volt. Gautama Buddha "NE ÖLJ" intelme lehetővé tette, hogy India turáni népe minden erejét a tudománynak és a művészeteknek szentelhette, amivel a kultúrvilág számára maradandó értékeket tudott teremteni.

Buddha életútjának követése nyomán Indiában megjelentek a sziklatemplomok, a VIHARASAK és a STUPÁK, meg a különféle csodás építkezések, melyek mind a buddhista ősszittyák - hun

népek alkotásainak őseréjét bizonyítják.

Ahová az ősszittya - hunok eljutottak, oda Buddha vallási kultusza is eljutott és megtaláljuk ott a "BIHAR" nevet is. Bengália felső részében van "BIHAR TARTOMÁNY". Az "Encyclopedia Britannica" szerint Bihart a fehér hunok alapították.

Bihar tartomány buddhista kolostorait is BIHARNAK nevezik. Tibet lakossága is buddhista hitű. A tibeti "dupka vörösapkás szerzetesek" kolostorainak, kegyszereinek és szertartásainak legfőbb védnöke "BIHAR GYALPO", aki egy ősrégi hun király volt.

— "GYAL, GYALPO tibeti nyelven királyt jelent, tehát Bihar királya." —

Magyarország legnagyobb vármegyéje BIHAR VÁRMEGYE, de számos magyar község nevében megtaláljuk az ősi "GYAL" szót is, mint Gyál puszta Pest vm.-ben, Gyála nagyközség Torontál vm.-ben, Kisgyálán kisközség Somogy vm.-ben.

Buddha tanításai nyomán született meg Indiában az első irodalom és akkor keletkeztek az első "SZANSZKRIT FELIRATOK" is, melyeket az indiai indo-szittyák, de nem árják teremtettek.

A. L. Basham, "The Wonder That Was India" című könyve 289. oldalán írta: — "Az első fontos uralkodóház, aki a szanszkritot használta az "UJJAIN SZAKÁK" voltak. A legrégebbi szanszkrit irat, ami a tulajdonunkban van a "Rudradamani felirat" Girnárból." —

61-62 oldalak: — "Egy másik szaka uralkodóház, amelyet, mint nyugati satrapát ismernek és hatalmában tartotta Kathiawar és Malvát, Kr. e. 338-ig uralkodott Rajasthanban. Ettől az uralkodóháztól maradt ránk a legősibb fontos szanszkrit írás, amely azt bizonyítja, hogy Rudradaman Kr. után 150-ben uralkodott." —

James Tod (Tod Liet-Col. James, "Annals and antiquities of Rajastan", London 1829-32, Oxford 1920) könyvében írta: — "Voltam olyan merész, hogy Rajasthan harcias törzseinek és Európa ősi népének közös szittya eredetét állítsam és bizonyítani igyekezzem." —

A "SZANSZKRIT NYELVET" általában a legrégebbi INDO-GERMÁN NYELVNEK szeretnék feltüntetni. A szanszkrit nyelv legkorábbi formája a "VEDA NYELVE" volt. A vedikus szanszkrit keletkezése Kr. e. a második évezred közepéig megy vissza. Az első ősgermán törzsek Kr. e. az ÖTÖDIK ÉVSZÁZADBAN tűntek fel először a Balti-tenger melletti őserdőkben és Indiában sohasem jártak, tehát a szanszkrit nyelv nem is lehet indo-germán nyelv.

Kőrösi Csoma Sándor a híres tibeti szótár készítője, szótára bevezető soraiban írta: — "Nekem, mint magyarnak a szanszkrit nyelv és irodalom tanulmányozása különösen nagy jelentőségű volt, mert büszkén állapíthattam meg, hogy a szanszkrit semmiféle más nyelvvel nem mutat olyan rokoni vonatkozásokat, mint a magyarral.

A szanszkrit nyelv és irodalom több más indiai eljárással egyetemben egész sereg tanulmányozási alapot nyújt a magyar nép eredetére, az ősi népszokásokra és a magyar nyelvre is. Annyira különbözik más keleteurópai nép nyelvétől, amennyire kimutatható a magyar nyelvvel való rokonsága.

Csak néhány példát sorolok fel a rokon vonatkozásokra. — "a magyar nyelv nem használ prepozíciókat, hanem az eredeti szógyökökből segédszavak nélkül egyszerű ragok hozzátételével alkotja a cselekvő, a szenvedő, az óhajtó, a feltételes módokat és formálja a szó különböző jelentését ugyanolyan módon, mint a szanszkrit nyelv. Ugyanilyen módon hiányzik, mindkét nyelvből a "BÍRNI SEGÉDIGE", ami a nyugateurópai nyelvek lényegét alkotja." — (Zajti Ferenc, "Magyar Évezredek", 1943. évi kiadás, 39. oldal.) —

Kr. e. 2400-2300. évek közötti időkben történt "Nagy természeti tűnemény, kataklizma" után egész Középázsia kiszáradásnak indult. Évezredekken keresztül hatalmas öntözőművekkel termékenyíté tudták tenni a földeket, vagyis azok egy részét, de a hatalmas állatállomány részére nem sokáig volt megfelelő mennyiségű legelő. A legelők hiánya miatt a lakosság egy része kénytelen volt vándorútra kelni, amely magával vitte a városi lakosság nagy részét is. A nagyfokú elvándorlás testvérnépének területeinek elfoglalásával járt és testvérháborúkat idézett elő.

A legelőkért és a szántóföldekért való viaskodás "TURÁNAK és IRÁNNAK" az évszázados testvérharca, melyet Firdusi nagy elbeszélő költeményében megörökített. A belsőázsiai földek kiszáradása miatt az ősszittya - hun népek a Turáni alföldről délfele Iránba (Perzsia), egyrésztük a mai Afganisztánon át Indiába települt. A legnagyobb megmozdulás, elvándorlás Kr. e. a II. évszázadban kezdődött, amikor a "JÜE - CSI-nek is nevezett "FEHÉR HUNOK" Turkesztánból az Aral-tó környékére telepedtek át, ahonnan a szárazság tovább űzte őket és fél évezreden át több hullámban árasztották el India területét és telepedtek rá a már ott korábban letelepedett vértestvéreikre.

A JÜE - CSIK, vagy turkesztáni fehér hunok Baktriában a PARTHUSZOKKAL hadakoztak, majd Kr. után 30-ban Indiát szállták meg. Legnagyobb hatalmuk az első évszázadra esik. Eze-

ket a JÜE-CSIKET "TOCHAROK"-nak is nevezték.

Christian Lassen, "Zur Geschichte der griechischen und indoskythisen Könige in Baktrien, Kabul und Indien", Bonn-ban 1838-ban kiadott könyvében írta: — "A Jüe-csik (fehér hunok) először a Hoangho (Sárga folyó) körül jelentek meg. A Hiung-nuk elől Kr. e. a II. évszázad első felének a végén két részre szakadva: a kis jüet-csik Tibetbe, a nagy jüet-csik a Jaxartesen túli országokba menekültek." —

India története HÉT ÉVSZÁZADON KERESZTÜL csak a magyarfajú, összittya fehér hun népek szakadatlan beözönlését tárgyalja. Az első jól ismert magyarfajú nép, mely Kr. e. 2400-2300 után Belsőázsziából Indiába települt a SZAKÁK voltak. A szakák földjén uralkodott a "KUSÁN URALKODÓHAZ", melynek uralma kiterjedt egész Északindiára, Benáresz környékére is. Ebből a népből származott BUDDHA.

A kusán uralkodók közül a legnagyobb KANISKA volt, aki 120-162. (i. sz.) évek között uralkodott. Kaniska hatalmas katonai uralmat szervezett és birodalmához csatolta Kashmirt, Turkesztán egy részét beleértve Kashgárt, Yarkhandot és Khotánt is. Kaniska buzgó híve volt a buddhizmusnak, melynek segítségével sűrű és szoros kapcsolatba került Tibetrel és Kínával is.

Indiába Kr. után három nagyarányú bevándorlás történt. Az első 100-ban, a második 120-ban és a harmadik 470 körül. Ezek a betörésszerű bevándorlások nagy testvérháborúkat robbantottak ki és tartós megtelepüléssel csak a második bevándorlás járt.

A magyarfajú népek nagyfokú bevándorlása eltörölte a Nagy Sándor-i hódítások utolsó nyomait is és India az V. és a VI. évszázadokban a műveltség terén előbbre járt, mint a mai franciák és angolok ősei ebben a korban Európában.

A Krisztus utáni V. VI. évszázadokban, amikor Európa a pusztulás és a hanyatlás korában élt, Indiában a kultúra és a civilizáció, az építészet és a művészet, valamint az irodalom a csúcsponton volt. Ezt a nagyarányú fejlődést csak Kr. u. 710-ben az ARAB HÓDÍTÁSOK törték meg.

— "Szittya emlékek közül, amely a FEHÉR HUNOK fénykoráról beszél, a CALCUTTA-i kőosztaílyon őrzik "SZURJA NAPISTEN" gránitkőből való szoborsorozatát. Szurja napisten cifrított szárú csizmában, mentében, süveggel a fején és egyenes karddal az oldalán látható. Mellette két szittya király áll rövid ingben, szoknyagatyában, kunkorodott bajusszal és ősi főveggel a fejükön. A szoborcsoport két oldalán amazonok nyilaznak. Azok öltözete rojtos szárú csizma, a férfiakéhoz hasonló szoknya és ék-

szer. Szép termetük felső része szabad. Puzdra van a hátukon. Nekik is süveg van a fejükön és befont hajuk a vállaikra omlik. Különben az egész csoport kocsin van ábrázolva, alul "hét rohanó lóval". Fölöttük virágfüzéres nemtők lebegnek.

Meg kell említenünk még Kaniska szobrát is, amit Mat község határában Rhada Krisna (Rada zalamegyei kisközség Nagy-Kanizsa közelében) talált meg. A királyon mente van, egyenes kard az oldalán és lábain hosszú gilgiti csizma." — Zajti Ferenc, "Magyar Évezredek") —

Az "Indiai Madrasi III. Régészeti Keleti konferencia" 1926-ban fokozott érdeklődéssel tárgyalta a fő témaként szereplő "INDIAI HUN PROBLÉMÁT", megállapítva többek között, hogy azok a fehér hunok, akik Atilla idejében Perzsia határainál laktak, akik közé beházasodott Atilla legkisebbik fia és akiktől krónikáink szerint a mai PALÓC NÉP származik, — ezek a Tranzoxániai (Korozmiai) fehér hunok foglalták el i. sz. V. évszázad utolsó negyedében Északindiát és ott uralkodtak India 40 fejedelemsége felett. Fejedelmüket Toramának hívták. Torama emlékére épült a Gvaliori naptemplom. — (Magni Tamerla nis scytharvm imperato ris vita a Petro — Perendino Pratenfe confcripta. Florentiae. MDLIII.) —

Jivanji Jamshedji Modi (bambayi tanár), "Száz év a fehér hunok történetéből". Fordította Zajti Ferenc.

— "A hunok kapcsolatai Indiával. — Az indiai hun invázió két időszaka. — Az indiai könyvek és a feliratok szerint a hun beözönlésnek két időszakát különböztethetjük meg.

a. Az első korábbi időszak, amelyre a Vishnu Puranában történik hivatkozás (2. könyv. 3. fejezet) és ugyancsak a "Kalidas Raghu - Vancaja"ban. Azonban ezek az adatok az időpontok meghatározásánál nem juttatnak előbbre bennünket.

b. A második időszak történelmi szempontból autentikus, mert a történelmi események időpontjai megállapíthatók.

Ezen korszakot illetőleg ugyanis segítségünkre vannak a mi indiai felírásaink és irataink. Paták professzor újabban egy értekezést adott ki, amelynek azt volt a célja, hogy erre a tárgyra vonatkozólagú világosságot derítsen. Munkájának a címe, "New Light on Gupta Era and Mihirakula". Ez a könyv néhány Jaina iraton alapszik. Ebben az időszakban nem csupán egy betörésről tudunk, ezeknek a betöréseknek a történetét röviden a következőkben foglaljuk össze:

A második időszak története: — A hunok részéről Indiában történt első invázió ebben a hiteles adatokkal alátámasztott idő-

szakban a Gupták másfélszázadra terjedő úgynevezett aranykorszaknak a végére tehető, i. sz. 335 körül, Kamargupta és Skandagupta trónralépte után.

A hunok Perzsia határának az irányából és Középázsia steppei felől érkeztek az északnyugati hágókon keresztül.

Nagyon régi idők óta laktak már ezen a területen, be-be törve innen egyik, vagy másik tartományba, — azonban különböző időkben történt emelkedésük és alábbhanyatlásuk után az Oxus medencéjében valósággal új birodalmat alapítottak az V. század közepén, kb. i. sz. 448 évben. A fentebb említett első inváziójuk alkalmával Skandagupta legyőzte őket. Ennek a győzelemnek az emlékét örökítették meg a Bhitari mellett emelt győzelmi oszlopon.

A második invázió i. sz. 465. évében, vagy e körül történhetett. Rendelkezésünkre áll Sung-Yung, vagy Sing-Yun kínai utazó hiteles bizonyága, aki 520-ban Indiában járt és néhány adatot közölt erre vonatkozólag.

Ezek a hunok a Jethák, vagy Ephthalita törzsek voltak. A hunok Skandaguptát leverték, aki 480-ban meghalt. Skandagupta halála után a fehér hunok folytatták betöréseiket. 500 körül Toramána vezetése alatt India egyrészét elfoglalták. Toramana Malvá-ban telepedett le és felvette a Maharaja Hiraja címet, ami annyit jelent, mint Maharaják Rajája. A fehér hunok Pataliputrát is megtámadták. Toramána saját nevére pénzt veretett. Ez az a hun király, akinek a nevét három indiai feliraton említeték.

a. Uralkodása alatt készült az első felirat a középtartományok Sagar területének Khure alkerületi beosztásában, amely Eran-ban van. Ez egy hatalmas 11 lábnyi magas vörös homokkőből készült vaddisznónak, mint Visnu isten ilyenmű inkarnációját ábrázoló szobornak mellékalapjára vésetett. Ez a felirat úgylátszik Toramana uralkodásának első évében i. sz. 484-85-ben készült.

b. A másik felirat Kura mellett a középtartományok Sagara sóhegységében van, Dr. Bukler idevonatkozó adata — (New Inscription of Toramana Shaha) — című dolgozatában így írta le: — "Bemetszetek a királyok királya a nagy Toramana Shaha, vagy Shahi uralkodása alatt. Keletkezése paleográfiai alapon a negyedik, vagy ötödik századra tehető. Ez a felirat ma a Lahorei Múzeumban van.

c. Van egy harmadik felirat is, amely Toramana nevét viseli, de ez nem Toramana uralkodása alatt, hanem fiának Mihirakulának az uralkodása alatt készült. Ez egy a Nap tiszteletére szentelt templom alappilléreibe építettett be, a Középindiai Gvalior erősség-ben. Ez a felirat is ma a Calcuttai nemzeti múzeumban van elhelyezve.

A hunok kapcsolatai Perzsiával. — Amiképpen India történetével kapcsolatban tettük, ugyanúgy a perzsiái történeti vonatkozásokat is két nagy időszakra bonthatjuk.

a. Igen régi történeti időszakra,

b. későbbi, úgynevezett Szasszanida korabeli autentikusabb időszakra. Az első időszakra most nem térünk ki, mivel most itt nem is jön figyelembe.

A későbbi autentikus Szasszanida korabeli perzsa történetet illetőleg röviden kimutatom, hogy milyen vonatkozás volt a Hunok és Perzsák között. Eme időszak történetéből azt az adatot meríthetjük, hogy a hunok, — más elnevezésük szerint Eftaliták, vagy Haitaliták, avagy Hephthaliták, vagy amiképpen a nyugati és a keleti írók nevezték őket a FEHÉR HUNOK, — először is Tranoxaniába jöttek, kb. i. sz. 420-435. évek körül és számos háborújuk volt a perzsákkal.

Első háborújuk Behramgore-val volt. Yazdagard-nak Behramgore utódjának, három háborúja volt velük és pedig 442-47-ig, 450-51-ig és 454-ben.

Yazdagard, aki 454-ben halt meg, nem vette figyelembe az idősebbik fiának, Fefozenak a jogigényét, hanem második fiát, névszerint Hormuzd-ot tette örökösévé. Ezért halála után fia Fefoza segítséget kért a hun királytól, akiről Firduszi, mint Shah-i Haital és Chagani Shaki-ról emlékszik meg. Egyébként Faghanis volt a neve. Ennek a királynak a segítségét kérte és ennek a segítséggel nyerte el Feroze a perzsa trónt. Később Firduszi Ferozenek a hun királlyal való háborúiról szólva, az utóbbit Khusnawaz-nak nevezi és úgy beszélt róla, mint a Khagan fiáról. Firduszi szerint Feroze eme Khusnawan nevű hun királlyal való háborújában esett el. Ilyen módon Firduszi szerint az a hun király, aki Ferozet első ízben megsegítette és a trónhoz juttatta Faghanis volt, az pedig, aki később harcolt ellene Khusnawaz. Egy évvel trónrajutása után Ferozenak nagy éhínséggel kellett megküzdenie, amely húsz esztendeig tartott." —

*

*

*

MIT MOND ÉS MIT BIZONYÍT A TELEPÜLÉS TÖRTÉNELEM.

A településtörténelem, mint tudomány ág nem szorul bővebb magyarázatra, hiszen a népek megtelepülésével foglalkozik. A településtörténelemnek a legfontosabb módszere a földrajzi fogalmak neveinek nyelvészeti elemzése. A földrajzi fogalmak nevei túléltek a népet, amelytől a nevet kapta és örökös tanúként figyelmeztetik az utókort arra, hogy milyen nyelven beszélt az a nép, amelyik ezen a területen lakott és a földrajzi fogalmak neveit adta. A helységek és földrajzi fogalmak eredeti neveit ugyanis a később érkezett népek szinte kivétel nélkül minden esetben átveszik a terület névadó első lakóitól. Ezekből a nevekből megállapítható tehát, hogy milyen nyelven beszélt a terület őslakossága. Sok esetben az is megállapítható a nevekből, hogy honnan jöttek a névadók.

A településtörténelemtudomány segítségével és az eddig felsorolt adatok figyelembevételével bizonyítani fogjuk, hogy a történelemhamisítók az állítása, hogy a mai magyarok ősei Kr. után a VI. évszázadban az Ural hegység környékéről jöttek a mai Ukrajna és Moldva területére (Dentumogeria és Lebédia) teljesen téves. Ez igaz lehet egyes törzsekre, de nem arra a népcsoportra, melyik 896-ban (i. sz.) Árpád vezér-fejedeleme vezetése alatt a Kárpátmedencébe bevonult.

Theodorus Gages bizánci történész azt állította, hogy a magyarok a Duna vidékére a Kaukázusból jöttek a "cimerian bosphorus"-on keresztül.

Az Aldunán megjelent "magyar törzsekről" szóló első jelentés X. Leó bizánci császártól ered, aki a magyarokról szóló beszámolóját így kezdte, — hogy "EZ EGY SZABAD ÉS BATOR NÉP." —

Carlile Aylmer Macartney, "The Magyars in the Ninth Century", Cambridgeben, 1930-ban kiadott könyve 208. oldalán írta: — "A magyarok jó megjelenésű és csinos emberek voltak, prém és selyembrokat ruhába öltöztek és arany, meg ezüst veretű fegyvereket hordtak." —

Árpád vezér-fejedeleme törzsei nem a Szibéria-i őserdőkből, hanem a világ egyik nagyon régi művelt és civilizált országából INDIABÓL érkeztek az Alduna vidékére.

Árpád vezér-fejedeleme törzseinek Indiából való érkezését megcáfolni nem lehet, nemcsak azért, mivel azt a hindu történészek állítják, hanem azért sem mivel még napjainkban is ott él a TÍZ MILLIÓS RÁJPUT NÉP és a SZÁZMILLIÓS PAKISZTÁN NÉP.

PE, akik eredetüket a "FEHÉR HUNOKIG", a magyar fajú ÖSSZITTYA - HUN NÉPEKIG vezetik vissza és a Nanga - Parbat hegység Gilgit nevű völgyében élő HUNZA NÉP, aki mai napig is viseli a HUN nevet.

Kőrösi Csoma Sándor volt az első magyar kutató, aki helyes utakon járva Indiában kereste a magyarság rokonait.

"The Journal of the Anthropological Institute" August 1877, Londonban megjelent számában Hyde Clark-nak az Anthropológiai Intézet helyettes elnökének egy dolgozata jelent meg: — "Magyarok és ugorok himalájai eredete és kapcsolataik". Ebben a számban Hyde Clark írta: — "Kőrösi Csoma Sándor a magyarság eredetét a Hymalájában kutatta és erre szentelte az életét. A tibeti tanulmányok ugyan nem hoztak eredményt idevonatkozólag, de ha életét kíméli, akkor Kelet-Nepálban megtalálta volna azt a bizonyítékot, amit tudásával kifejtett volna.

Kőrösi Csoma Sándor Dardsilingben van eltemetve a Magyarok egyik ősházájában." —

Kőrösi Csoma Sándor 250 indiai-szanskrit szót a magyarral egyezőnek talált, de számos családi nevet is összegyűjtött amely a magyar családi nevekkal egyezik: Bala, Buda, Bodola, Balya, Bód, Bende, Binde, Beder, Bihar, Buja, Vajna, Vida, Bárdóc, Hari, Sánta, Székely, Barta, Bede, stb." —

Munkácsi Bernát a "Magyar Tudományos Akadémia" tagja 400 magyar szóról mutatta ki, hogy azok hindu, szanszkrit, avesztai és pevla nyelvek szavaival egyeztetethetők.

Hunter, "India és Hymalája vidék nem árja nyelvei" című 1898-ban kiadott könyvében 188 fogalomnak a magyarral egybevetett megfelelő szóegyeztetését mutatta ki.

Dr. Tóth Jenő magyar utazó, aki az Első világháború kitörése előtt járt Indiában, 1913-ban indiai útjáról részletes beszámolót írt. Kéziratát Zajti Ferenc magyar őstörténész megvásárolta és annak részleteit könyvében a "Magyar Évezredek"-ben fel is használta.

Zajti Ferenc, dr. Tóth Jenő megállapításait külön tanulmány tárgyává tette és a Második világháborút megelőző időkben Indiába utazott, hogy személyesen győződhessen meg dr. Tóth Jenő állításairól.

Részletek dr. Tóth Jenő megállapításairól:

— "Északindianában a Karakorum több ezer méter magas hegylánc mögötti területen visszahúzódva több, mint két és félezer év óta él a Hunza és a Nagir nép.

A hunzák népe feloszlik a shin, jász kun és jász osztályokra.

A jászkunok népe a legősibb földbirtokos osztály. Kaszt neveik a következők: bhat, lom, dar, vai, бага, ratez, thokr.

A katlanvidéki kaszt: Lakai, Battash, Kappas, Sofi, Sarfi, Latfi, Hamdi, Wadi, Zaidi.

A Nagirok magukat Borisok-nak nevezik. A Gilgitiekét Giltote-nek, a Ladak-belieket Bolt névvel jelölik, a kis tibetieket Balotzok-nak hívják.

Család és férfinevek közül egynéhány: Hollo, Shoya, Girgosi, Sebhos, Darvas, Toli, Szekero, Duduk, Szaparo, Balesha, Bultse, Lassu, Bakk, Boti, Thas, Aljass, Batsa, Dalosa, Abadi, Tongi, stb.

Asszony és leánynevek: Rozila, Tsobila, Toni, Bibi, Rezi, Szuka Bai, Dadosi Barai, stb.

Ereszes, tornácos házakban laknak, kúpos vityillókban a pásztorok.

Hunza falvak nevei: Tsorban, Budaless, Muskatsaki, Sekvar, Irsad, Darvas, Tolti, Aptsai, Jagloth, Hun-Los, stb.

Hegynevek: Tsok, Harangasi, Derentsi, Boaltar, Also-Madar-kusi, Madsarnath. Ezek a felsorolt nevek nem azt bizonyítják, hogy Árpád vezér-fejedelem magyarjainak az ősei az orosz erdőkben a finekkel együtt üzték a medvét.

Az indiai Radspuotok Jenő és Csoan törzse, az afgán Faludi és Huszaridsat törzsek, a határszélén lakó Kari, Kazi, Mazur törzsek rokonszámba mennek.

Ide sorozhatók a Komok, Dsatok, és a Kaggarok népe a kasimiri Tograk nép, ugyancsak messzebből a nepáli magyarok, akik Indiából kerültek fel Nepálba.

Indiában, az Indus folyó vidékén Punjab-ban és Északindia-ban a Himáljától délre a következő nevekkel találkozunk: Avara, Hun, Bulgar, Kabarcsa, Tugar, Alan, Kun, Kuman, Magar, Meger, Madsar, Donth történelemben szereplő nemzetség és törzsnevek. A magyar "hét törzs-név ilyen összetételben szerepel: Nek-bakta, Magar, Kurti-koti, Kurtuola, Zarmat, Tarian, Jenő, Jenu, Kari, Kazi.

Östörténelmi vezéreink nevei közül megtalálhatjuk ott: Atilam, Buda, Csaba, Béla, Ugoke, Zoard, Kunt, Lehe, Balamgar, Saned, Kadar, Tarkan, Reva, Bultsu, Saltan, Takson, Borsu, Keve, Tar, Ete, Salga, Vago, Koppan, Vathur, Sarolta, Vatai, Bojta, Kulpahar, Tomai, Kaducaa, Szemere neveket.

Régi méltóság neveket jeleznek: Ban, Karki, Csakan, Kadar, Julai, Kaga, stb. Családi neveink közül megvannak ott: Szicsuan, Andrasi, Csaki, Cziraki, Vai, Almasi, Telek, Szapari, Gillanyi, Karoli, Barkot stb. nevek.

Családi nevek: Aka, Ari, Baki, Bardo, Batori, Bokora, Bato, Babar, Bali, Bihari, Bakai, Bako, Barta, Bano, Bodna, Bedna, Bar-na, Baroti, Bodor, Bar, Badini, Basai, Caki, Csicsó, Csak, Daruvari, Damo, Danki, Garai, Galsi, Gal, Gida, Hajni, Haitai, Jako, Kada, Kolthe, Karadi Kuti, Madi, Makai, Nada, Reti, Soos, Sandour, Serendi, Sebok, Tar, Tolba, Tolth, Tothvalko, Varga, Vasadi, Vardai stb.

Ma is létező helység-, hegy- és víznevek: Ajnas, Arvalas, Budapour, Borsod, Barana, Bicski, Balota, Egra, Gacs, Hunvar, Hargitacsur, Koka, Kupasi, Kata, Kunvar, Sido, Szalavar, Torna, Tirahah, Varked, Raho, Suran, Mohi, Maklari, Mandi, Narai stb.

Hegynevek: Jako hegy, Bik, Matra, Bakal, Lapos, Bokoros.

Folyónevek: Habodka, Herna, Sayok, Sil, Maros stb.

Bármilyen Indiáról szóló történelmi, vagy földrajzi könyvet veszünk a kezünkbe, tömegével találjuk benne a földrajzi és családi neveket, melyek a mai magyar nyelvben is hasonló értelemben megtalálhatók.

O. H. K. Spate, "India and Pakistan — A general and regional geography". Londonban 1954-ben kiadott földrajz-könyvben a következő földrajzi fogalmak neveit találtuk: — "Ajai, Aksai, Alai, Bari, Bali, Barakar, Bela, Belagula, BIHAR, Bonai, BARNA, Betwa, Bhadar, Bheri, Bedi, Dargai, Dharwar, Garo, Gaj, Harsha, Honovar, Harmai, Hab, Kishtwar, Korkai, Kothi, Kult, KASAI, Kej, Kharkai, Kosi, KUTI, Karwar, Mansarowar, MOR, Mora, Muri, Mula, Malnad, Mandi, Marwar, Potwar, Patkai, Rakas-tal-tó, Rajkot, Sarda, Tadi, Tista folyó, Torsi, TATA, Thal, Thar sivatag, Uhj, Varada, stb." —

Murray's Handbook — India Pakistan, Burma & Ceylon; Londonban kiadott kézikönyv "CXXIII" oldal, Etymology of some palace-names in India címszó alatt a következő neveket találtuk: — "Abad, P. people, Aru, T. hill, Ban, H. grove, Bari, Bati H. house, Kot, Kota Kottai, S. Tal, T. fort, Kotai, P. kol or pass, Mandi, H. market, Nad, T. tract of country, Nadi, H. river, Pati, S. lord, Ur, Tal, Uru, village, stb." —

India területén található nagyszámú földrajzi, családi és vallásfogalmi nevek tömege kétségtelenül a MAGYAR NYELV felé mutatnak és azt bizonyítják, hogy INDIA ÓSLAKÓI VALAMI-KOR OLYAN NYELVEN BESZÉLTEK, mely a nyelvnek a szaváiból a legtöbbet a MAGYAR NYELV őrzött meg.

A céltudatos történelemhamisítás kihasználja az emberi rövidlátást, tudatlanságot és elfogultságot, ráerőszakolta a tömegemberre azt, hogy INDIA ÓSLAKÓI, valamint kultúrájának és civilizáció-

jának a megteremtői a GERMAN NÉPCSOPORTBA tartoztak. — Indiában semmi nyomát nem találjuk sem germán, sem germán eredetű családi neveknek, vagy földrajzi fogalmaknak.

* * *

Pakistán vezető rétege hirdeti és vallja, hogy a pakistáni és a magyar testvérnépek, történelmük és őshazájuk azonos volt.

Indogermán nép, Indogermán nyelv sohasem volt, ez az elnevezés az egy családhoz tartozó népek keleti (indiai) és nyugati (germán) határát jelzi.

Ugyancsak szó sem lehet INDOGERMÁN vonatkozásban INDOEURÓPAI NYELVRŐL sem, mert ez sem volt, soha nem létezett, ellenben TURÁNI VONATKOZÁSBAN igenis teljes joggal beszélhetnénk INDOEURÓPAI NYELVRŐL, mert valóban volt egy INDOEURÓPAI ŐSNYELV, amelyet az ŐSTURÁNOK beszéltek és amelynek létezése ma is kimutatható az Atlanti óceántól az Indus folyóig. Ennek az ősi nyelvnek, amely ragozó (agglutinatív) nyugati ma is fennmaradt ága a BASZK NYELV, Európa közepén a MAGYAR, továbbá a Kaukázus vidéki, valamint az Indiai Hunza és Nagir nyelvek.

Erre az ősi INDOEURÓPAI NYELVRE, ŐSTURÁNI NYELVRE mutatnak a Kárpátmedence földrajzi fogalmainak, családi neveinek ezrei, amelyek közös eredetűek azzal a nyelvvvel, amelyet India őslakói beszéltek.

* * *

Jegyzet.

Nicolas Lahovary, — *“Les peuples européens”* — Editions de la Baconnière — Neuchatel. 23. oldalán.

Note liminaire.

On remarquera que si les termes d’“ARYEN” et d’“INDO-EUROPEEN” sont employés dans cet ouvrage pour la commodité de l’exposition, ils n’ont qu’une valeur purement conventionnelle et seront utilisés simplement parce qu’ils sont consacrés par l’usage. Ces termes ne répondent, en effet, à aucune réalité et dérivent d’une erreur analogue à celle qui nous fait appeler encore aujourd’hui “INDIENS”, les indigènes américains, parce que les premiers Européens qui découvrirent le Nouveau Monde s’étaient imaginés qu’ils étaient arrivés aux Indes.” —

KÍNA.

A történelmet változatlanul a fajok harca és a geopolitikai adottságok irányítják. Ma a magyar nép őshazájában Magyarországon nem a kapitalizmus és a kommunizmus harca, hanem egy “szláv világhatalmi törekvés” nemzetirtó és gyarmatosító hadjárata folyik a szláv néptől teljesen idegen, két szlávtenger közé ékelt magyarsággal szemben.

A szláv világhatalmi törekvés (moszkovita - bolsevizmus) mindent elkövet, hogy a magyar sorskérdést világviszonylatban elszigetelje, ez ellen az elszigetelődés és egyedülmaradás elleni ösztönös védekezés vette rá a magyar történelemkutatást arra, hogy az EURÁZSIAI FÖLDRÉSZT benépesítő 1000 milliónál nagyobb számú TURÁNI NÉPEK ROKONSÁGÁRA hivatkozva a magyar jövőt biztosíthassa.

— “Minden nemzet csak minél több irányú kapcsolatok kiépítése és fejlesztése útján tud a népek családjában barátokat szerezni és barátságokat gyümölcsoztetni. A népek családjában a magyar népnek is minél több nép körében van szüksége őszinte, segíteni kész barátokra. Semmi sem veszélyesebb, mint egy nép sorsát, jövőjét egyoldalú orientációhoz kapcsolni. Az államok érdekei folyton változnak s érdekek szerinti hatalmi átcsoportosulásokban csak az a nép tud a felszínen maradni, mely bármilyen változáshoz mindenhol megbízható barátokra hivatkozhat.

Évtizedek óta minden gondolkodni tudó ember látja, hogy Ázsia népei gyorsuló ütemben történelmi felemelkedésben vannak s a nagy nemzetközi vitákban egyre gyakrabban érvényesítik akaratukat. Márpedig az ázsiai népekből a 825 milliós Kínát nem is számítva a TURÁNI FOGALOMKÖRBE tartozó népek száma legkevesebb 500 millió, vagyis több, mint a Szovjetunió, Németország, Anglia, Franciaország és Olaszország lakóinak száma. Ilyen nagyszámú néptömegnek, mint a TURÁNI NÉPEKNEK a barátságából való kirekesztés több mint bűn, örölség. Annál is inkább, mert az 500 milliónyi turáni népek vezetőiből igen sok ezer művelt ember a magyarokat rokonoknak tartja és baráti együttműködésre kész.” — írta dr. Málnási Ödön.

A magyar száműzetés történelemkutatásában ma az uralkodó tárgy a turáni gondolat, a magyarság turáni eredetének teljes felderítése. Nem szabad lebecsülni ennek a törekvésnek a horde rejét, mert lét- és nemlét kérdése forog a kockán. A magyarság a turáni gondolattal a létét fenyegető veszedelmet akarja és el is fogja hárítani, a magyar jövőt, a magyar biztonságot meg fogja

alapozni.

A magyarság sorsa és jövője nem Európában fog eldőlni. Egy európai érdekű és szellemű együttműködés, újabb európai béke-rendezés nem szolgál magyar érdekeket, hanem csak a magyarság tönkretételét jelentheti.

A "Börtönök és az akasztófák korszakában élünk". Nyugat tönkretette, kiraboltatta Magyarországot és ma is folytatja ellene az írtó ideológiai háborút, de az utolsó csata még ma is hátra van. S majd meglátjuk, hogy az emberiségért folyó harcban ki fog győztesen kikerülni.

Ázsia turáni fajú népei részben már lerázták az idegen béklyókat. Újabb és újabb erőtömegek vannak már mozgásban. A turáni ember több ezer éves pihenés után a valamikor világot formáló, kultúrát és civilizációt adott nyugvó erőforrása most alakul át cselekvő erővé.

A magyarság szellemi küldetése, belekapcsolódni ebbe a most átalakuló cselekvő erőbe, kiépíteni ázsiai vértestvérei felé az összeköttetést, hogy a magyar génusz a turáni testvérek hatalmával az adott helyen, az adandó történelmi pillanatban biztosíthassa a jövőt.

Ez a törekvés vezetett bennünket arra, hogy Kína őstörténelmét kutatva bemutathassuk a magyarság és a hatalmas kínai nép között fennálló nemcsak történelmi, hanem vérségi kapcsolatokat is.

* * *

A kínai birodalom az ÖTEZERESZTENDŐS TÖRTÉNELMÉVEL a világ legrégebbi nemzete, a mai 825 milliós embertömegével pedig a világ legnépesebb országa.

A kínai kultúra a világnak egyetlen ókori kultúrája, mely szakadatlan folytonossággal és önállósággal napjainkig fennmaradt.

Kína évezreidei alatt jelentős és eredeti kultúreredményeket tudott elérni, idegen társadalmak kihasználása, rabszolgaság nélkül. Százmilliókat, óriási területeket egyetlen államegységbe fogott össze. Még szembetűnőbbek technikai eredményeik. Már Kr. előtt 100 körül igen fejlett, művészi fém és bronzöntő iparuk volt és a vas feldolgozására is áttértek. A mágnesű alkalmazása is Kr. előtti évezredből ered. Ugyanilyen ősrégi a lőpor ismerete is náluk. A selyemhernyótenyésztés, selyemszövés már Kr. előtt évezredekkel ismeretes volt.

A legnagyobb kínai kultúrteljesítmény az írás ismerete, amely Krisztus előtti második évezred óta folytonos, a papírost is évez-

redek óta gyártják és használják.

A rajzok és kőmetszetek sokszorosítása a Krisztus előtti évezredbe megy vissza. A táblákkal való könyvnyomtatás időszámításunk IV. százada óta rendszeres. A papírpénzt i. sz. a II. évszázad óta használják. Pekingben jelent meg a világ első újságja, amely a XIV. évszázad óta rendszeresen nyomtatásban jelenik meg.

A németek maguknak követelik (Gutenberg 1400-1468) a nyomda, vagyis a könyvnyomtatás feltalálását, Gutenberg korában már Kínában az állami könyvtárakban és levéltárakban ezrével volt található a tökéletesen nyomtatott könyv.

A Krisztus előtti VIII. évszázadtól Krisztus után a III. évszázadig Kína területén a gondos és szívós munka eredményei mellett nagy átalakulások mutatkoztak: a rendiség, a lovagerkölc, a fejlett városi élet, a képzett tanult rétegek előnyomulása a születés-arisztokrácia ellenében és a zsoldos hadseregbe való áttérés.

A tanult rétegek térhódításával kapcsolatban mindenütt eleven a szellemi mozgalom (vallási szekták és tudós iskolák). Krisztus előtti VII. évszázadtól a IV. évszázadig terjedő időszak a nagy valásalapítók korszaka. Kon-fu-cse (Confucius) kultúrfilozófus (Kr. e. 551-478) a természet égi rendjének megfelelő racionális rendet akar a földön a tanult osztály tudáson és erkölcsön alapuló vezetésével. Lao-cse, aki Kr. e. 604, vagy 570 körül született inkább a lelkiséget hangoztatja a szilárd szabályok helyett a benső szemléletet tartja fontosnak, iskolája és vallása a TAOIZMUS, inkább természetfilozófiának nevezhető. Meng-cse, Con-fu-cse unokája tanításában a személyes Isten, a gondviselés eszméje jelentkezik, legfőbb kötelességnek s a külvilágra vezető útnak az EMBERSZERETETET tartja.

Néhány évszázaddal ezelőtt még Európaszerte égtek a máglyák, ahol emberek (férfiak és nők) ezreit élve égették el a Krisztusi szeretetet hirdetőket, de Kínában KÉT ÉS FÉLEZER ÉVVEL ezelőtt már Kon-fu-cse tanítása gyökeret vert, amelynek három sarkpontja: 1. a rend, 2. a jólét és 3. az udvariasság volt.

Két és félezer évvel ezelőtt már Kínában: az apa a családban, a mandarin a járásban, az uralkodó az országban korlátlan kormányzó és uralkodó.

Legfőbb erények: A gyermek kegyeleme szülői iránt s az alattvalók engedelmsége a feljebbvalók iránt. Ezeknek az erényeknek az elősegítője az ŐSÖK TISZTELETE. A kínai nép ősi, valódi vallása az ŐSÖK SZELLEMENEK s a természetöröknek a tisztelete (nem imádat, csak tisztelet).

A kínai kultúra és civilizáció egy hatalmas évezredek át

tartó kultúrmunka eredménye. A kínai társadalom, keretek, szabályok közé szorította az embert és így az erők szabad, féknélküli érvényesülése helyett beható munkára készítette.

Bámulatos a kínai földművelés, mezőgazdaság sok-sok apró kis földbirtokának intenzív kihasználása, de még bámulatosabb volt a hivatalnoki, a társadalmat rendező tanult réteg általános uralma. A tanult réteg uralma már a Kr. előtti évszázadokban megalapozódott, amely nem a vallásos képzettségen, mint Európában, nem a kiváltságos papi rendeken, hanem a tudás racionális gondolatán alapult. Semmi sem volt számazáshoz kötve, mert tanulmányok útján a parasztsorsból, sőt a szolgasorsból is bárki fölemelkedhetett.

Kína évezredes fejlődése biztosította az állam egységét és hatalmas időálló építménnyé fejlesztette ki minden külső veszéllyel szemben. Ezek után az előzmények után fölfedjük Kína őstörténelmét.

Kína őstörténelme. — TURÁN fehér hun népe már a nagyon korai időkben elérte Ázsia keleti szegélyét a mai Sárga és a Japán tengerek partvidékeit.

Kína korai történelme világosan rá is mutat egy felsőbbrendű emberfajtaival való kapcsolatra. Kína őstörténelmét legendák alapján írták. Az első császárok legendabeli alakok, akikről eddig semmiféle írott bizonyíték elő nem került.

A régi kínai legendák szerint Kína alapítója és első császára FUH-HI volt, akire, mint félistenre tekintettek, mert ő vezette be a házasság intézményét és a marhatenyésztést.

FUH-HI utóda SHING-NUNG, a legendák szerint nagyon hosszú életű volt (140 évig élt), uralkodása alatt vette kezdetét a földművelés és az orvostudomány.

A harmadik legendabeli császár H'WANG-TI volt, aki feltalálta a fegyvereket, a harciszekeret, a hajózást, az órakészítést és a zeneszerszámokat. Meghonosította a pénz, a súlyok és a mérőeszközök használatát.

A negyedik császár TI-KU volt, aki már iskolákat alapított és több nejű volt. Fia és utóda az ötödik legendabeli császár YAU, állítólag Kr. e. 2357-ben került trónra. Uralkodása alatt Kínában "EGY BORZALMAS TERMÉSZETI TÜNEMÉNY" pusztított. A mondák szerint YAU ideje alatt óriási árvizek mindent elöntöttek, de a császár sikeresen küzdött az áradás ellen.

Természetesen egyetlen legendabeli császár sem volt feltaláló, hanem a találmányokat, a földművelést, az állattenyésztést, az i-part és a tudományt egy nyugat felől a mai Kína területére te-

lepült kulturált és civilizált ősnép honosította meg.

*

*

*

Kína eddigi történelmét legendák alapján írták. Kína első császárai legendabeli alakok, azonban most abban a helyzetben vagyunk, hogy a régészeti tudomány feltárásának eredményei alapján le tudtuk ellenőrizni a forrásmunkákat. Így Kína őstörténelme felőli nézetünk gyökeresen megváltozott.

A néprajzi, az embertani és a társadalmi kutatások eredményei elősegítették, hogy megtudjuk írni Kína keletkezését, kialakulását és embertani fejlődését.

Most már tudjuk, hogy a nagyon korai időkben nem volt KÍNAI NÉP és, hogy a mai KÍNAI NÉP kialakulhasson, az egy nagyon bonyolult és hosszantartó folyamat eredményének köszönhető.

A mai Kína földrajzi területét népisége szempontjából három részre kell tagolnunk: Észak-, Közép- és Délkínára. Őstörténelmünkkel kapcsolatban most csak Észak- és Középkína népiségével, annak kialakulásával és rövid történelmével foglalkozunk, mert Délkína őslakossága nem tartozik a TURÁNI népek közé.

*

*

*

Észak- és Középkína lakossága három különböző emberi fajtából és azok differenciált fajtaelemeiből alakult ki. Ez a három eredeti faj a MONGOL, a TIBETI és a KÁRPÁTMEDENCÉBŐL KÍNA FÖLDRAJZI TERÜLETÉRE VÁNDOROLT ÉS OTT LETELEPEDETT MAGYARFAJÚ, ÖSSZITYA FEHÉR HUN emberfajta volt.

A modern kutatás kimutatta, hogy nem volt KINAI FAJ és bebizonyította, hogy minden Kínáról szóló eddigi beszámoló a sokkal későbbi kornak a kitalálása. Kimutatta azt is, hogy a kínai őstörténelem eddigi előrendje helytelen és így minden eddigi történelmi leírás és beszámolás halálos sebet kapott.

A régészeti tudomány bizonyítékai szerint Kína földrajzi területén a TARIM MEDENCE és a GOBI SIVATAG kivételével Kr. előtt 3000 körül még nem volt semmiféle magas kultúra, sem civilizáció.

Az őskori Kína népei három különböző forrásból jöttek és ezek a népek egy közös fejlődésen mentek át, amely egy egységbe fogta őket össze és ebben az értelemben jogosultá váltak egy új névre a KÍNAIRA. A három különböző forrásból jövő nép Kr. előtt 1000 körül már annyira összeolvadt, hogy már kínainak ne-

vezhető.

Feltehető az a kérdés, hogy a KÍNAIAK AUTHOCTONOK-E? — AUTHOCTONOK abban az értelemben, hogy a jelenlegi Kína földrajzi terén egy egységet alkotnak és mint kínaiak nem voltak bevándorlók.

Kr.e. 2500 körül a mai Kína földrajzi területén három ősnép lakott: a mongol, a tibeti és az európai fehér hun.

A mai Hopei, Shantung és Jehol tartományokban, valamint Mandzsuria délkeleti részén mongolok laktak. A hopeii és a shantung-i ősmongolokból alakult ki a TUNGUZ nép. A mongolok ezeken a területeken őslakók voltak, mert a nyomok azt mutatják, hogy elődeik már FÉL MILLIÓ ÉVVEL ezelőtt is ezeken a területeken éltek.

A tibetiek, a mai Tibet területéről vándoroltak a mai Szechwan tartomány területére, de megszállták a Kansu és Shensi tartományok hegyvidékét is. Fehér hunokkal keveredett tibeti őstörzsek voltak még Hopeii tartomány déli, Shantung tartomány nyugati és Honan tartomány középső részein is.

A fehér hunok Sinkiangban, vagyis a mai kínai Turkesztánban, Ordos pusztán, Shensi és Kansu tartományok alföldjein telepedtek le. Jelentős tömegű fehér hun telepés élt még Hopei, Shantung és Honan tartományokban, ahol azonban őstibeti törzsekkel keveredtek össze.

Kína többi fent nem említett tartományaiban és Dél-Kínában a miao-ce, a jao és a lai ősnép lakott, valamint az "austroasiatic faj", amely innen Indiába és Indokínába vándorolt. Az előbbiben, mint "munda faj", az utóbbiban, mint "mon khmer" faj vált ismeretessé. Délkínai eredetű austroasiatic eredetű kis csoportok élnek még ma is Indonézia szigetein, Melanéziában stb., többek között a "pápuák" is ilyen eredetűek.

Kína földrajzi területén a lakosság többféle nyelven beszél és nagyrésztük nem érti meg a pekingi, vagy nankingi kínai nyelvet, de mégis egész Kína lakossága tolmács nélkül érintkezhet egymással — az írások segítségével. A kínai írásban minden írásjegy egy fogalmat jelent; az írásjegyből tehát felismerhetik a fogalmat, bár a fogalom megjelölésére a különböző népek különböző szavakat használnak. Ugyanazt az írást a kínai, a koreai, a japán stb. saját nyelvén folyékonyan olvassa. A mindennapi használatra kb. 4000 írásjegy ismerete szükséges, az irodalmi kifejezésre, mintegy 40,000 írásjegyé. Az írás így módon egészen más művelet, mint a nyelvi kifejezés, ha valaki felolvas, tulajdonképpen fordítómunkát végez.

Történelmi tény, Kína ősi kultúrája és civilizációja összittyahun eredetű. A kínai forrásmunkák kétségtelenül azt bizonyítják, hogy Shensi és Kansu tartományok alföldjein Kr.e. a harmadik évezred közepe óta magyar fajú fehér hunok éltek, akik Turkesztánból vándoroltak oda.

Az igazi kínai történelem Shensi és Kansu tartományok történelmével kezdődik. A kínai bronzkor kezdetét Kr.e. 2600 körüli időkbe helyezik, a bronzleletek díszítő elemei ősturáni-összittyá állatminták, tehát határozottan összittyahun eredetű. Ebben a korban uralkodott a majdnem történelmi Hia dinasztia (2205 - 1765 Kr.e.).

Az első hiteles történelmi adatok szerint Kr.e. 1450 és 1050 évek közötti időkben a Hopei tartomány déli, a Honan tartomány középső, Shansi tartomány keleti és Shantung tartomány nyugati részeiből egy állam alakult ki, amelyben a Shang nevű család uralkodott. Az államot a család neve után nevezték el. A lakosság nem falvakban, hanem agyagfalakkal körülcélt városokban élt. A városok közepén a vezetőréteg palotái épültek és körülöttük az iparosság helyezkedett el. A földműveléssel foglalkozók a város külső részeiben laktak, négyszögletes házakban, olyanokban, mint ma is a kínai földműves réteg.

Az ősi Shang állam városainak egyikét a mai AYANG város mellett tárták fel és a napvilágra került bronzedények, szerszámok és fegyverek egy nagyon előrehaladott fémiparnak voltak a tanúi. Az ősi állam lakói ismerték már az írást is, hiszen a ma is használatban lévő kínai írásjegyek kb. 2000 jele a Shang uralkodócsalád idejéből származik.

Mezőgazdaságuk fejlett volt, a földjeiket öntözték, rizst, búzát és kölest termeltek, szarvasmarhát, juhok, disznót, lovat és kutyát tenyésztettek. Vallásuk természetimádás volt. Minden városnak volt egy termékenység istenasszonya. A földet a földanya istennő képviselte. A különböző városok isteneit végül a papság EGY ISTEN-ben egyeztette össze.

Szélesebb körű ismereteink a Shang családról nincsenek, de még csak annyi, hogy Kr.e. 1050-ben az országban forradalom és háború tört ki, amely véget vetett Shang család uralmának.

*

*

*

A Chou uralkodócsalád. (Kb. Kr.e. 1050 és 247 évek között)

Még a Shang uralkodócsalád idejében egy összittyahun család, melyet a kínai feljegyzésekben Chou-nak neveznek egy kis államot alapított a mai Shensi-nek nevezett tartományban. Később

azonban egy testvérnép kiszorította őket és így a Chou országocskája népe keletebbre húzódott és ott folytatta állami életét.

Kultúrájuk bronzkultúra volt. Edényeiket rézből és bronzból, fegyvereiket és szerszámaikat bronzból készítették. Ők voltak az elsők, akik a harciszekeret használták. Cserépedényeiket éppen úgy festették és díszítették, mint a Kárpátmedencében és az Aral-tó környékén lakó fehér hunok, ami faji azonosságra, fajrokonságra mutat.

Kr. e. 1050-ben, éppen akkor amikor a Shang országban forradalom tört ki, a Chou család feje Wu Wang csapataival átkelt a Sárga folyón és betört Shang országába. A győzelem könnyű volt, Shang király a harcokban elesett, országa pedig a Chou országához lett kapcsolva.

A két állam egyesítésével egy nagy kiterjedésű birodalom keletkezett. Az új birodalom nagyrészt termékeny laza lössz talaj fedte, de nagy nehézséget okozott az utak hiánya.

Wu Wang birodalma földjeinek legnagyobb részét szétosztotta a családja tagjai között, de nagy földadományban részesültek azok is, kik Wu Wangot a csatában segítették. Így az új birodalom tulajdonképpen hűbéres birodalommal alakult át.

Wu Wang a hatalmas birodalomban számtalan falakkal körülvett várost építtetett, amelyek úgy állottak a végtelen területen, mint szigetek az óceánban. A falakkal körülvett négyszögletes alakúra tervezett városokat központi keresztutak szeltek át, melynek terveit a jelenlegi városok is megőrizték.

Wu Wang birodalmának a fővárosa SIAN, kettős falakkal körülvett két részből álló város volt. Az egyik városfélben az uralkodó és a nemesi osztály lakott, a másikban a köznép. Később Wu Wang egy újabb hasonló elrendezésű, kettős falakkal körülvett fővárost LOYANG-ot építtette.

Wu Wang uralkodása alatt a Shang család tagjai forradalmat szítottak, amelyet azonban még csírájában elfojtottak. A sikertelen forradalmi kísérlet után Wu Wang Sian lakosságának egy részét áttelepíttette az újabb fővárosba LOYANG-ba. Wu Wang a forradalmi kísérlet miatt feloszlatta a papi intézményt. A papok állás nélkül maradva sok közülük újabb elfoglaltság után nézett és mint írnokok a közigazgatásban helyezkedtek el. A papok másik része, aki nem tudott beletörődni a megváltozott helyzetbe a fővárosból elköltözött és kisebb vidéki városokba húzódott meg, ahol régi hivatásukat újból folytatni kezdték.

Közben kezdetét vette a mongol beözönlés, a mongol bevándorlók egy hosszantartó és bonyolult fajkeveredési folyamatot in-

dítottak el, aminek végső fejleménye a KÍNAI NÉP kialakulása volt. Kr. e. 722 körül a bevándorolt mongolokkal keveredett fehér hunok és az országban nagy számban élő tibeti eredetű nép keveredésével kialakult KÍNAI NÉPNEK egy ÚJ NYELVE IS ki-fejlődött, amelyet KÍNAI NYELVNEK is nevezhetünk és lassan az lett az állam, vagyis a birodalom hivatalos nyelve.

Itt, ebben a birodalomban született Kr. e. 551-ben Kon-fu-cse (Kung Fu tzu) Konfucius a kialakult kínai nép legnagyobb bölcselője.

Kína korai történelmével kapcsolatban meg kell említeni egy másik hatalmas államalakulatnak a keletkezését is, amelyet a kínai forrásmunkák Kr. e. 1200-tól rendszeresen emlegetnek. Ez a hatalmas államalakulat a Sárga-, az Amur- és a Szelenga folyók között elterülő területen alakult ki. A kínai forrásmunkák ezt a birodalmat "Shiung nu birodalomnak", vagyis a Szabademberek birodalmának nevezték.

A távolkeleti fehér hun, vagy SHIUNG NU BIRODALMAT fehér hun törzsek alapították, akik vándorlásaik során a Kárpát-medencéből Ázsia legtávolabb fekvő vidékére a mai Kínai birodalom északi részébe vándoroltak.

A birodalom lakóinak egy része a területükre bevándorolt ősmongol lakossággal keveredett és ezekből a fehér hun-mongol keveréknépből alakult ki a félig mongol-félig hun HSIEN PI nép, amely későbbi idők folyamán igen fontos szerepet töltött be Kína életében.

A Shiung nu és a Chou birodalom között a Sárga-folyó felső vidékén a "YÜEH CHI-nek elnevezett fehér hunok éltek, akik azelőtt Turkesztán területén fejlesztették naggyá a turáni kultúrát és civilizációt. Kr. e. 2400-2300 évek között Turkesztán területén az ősi turáni kultúrát és civilizációt egy nagy természeti tüntemény rombadöntötte és a lakosság a Sárga-folyó felső vidékére telepedett át. A Sárga-folyam felső vidékén élő fehér hunok egy zárt egységet alkottak, így faji tisztaságukat megőrizték, később elhagyva Kína területét milliós tömegükkel Turkesztánon keresztül Irán, India és Tibet területeire vándoroltak.

* * *

A shiung nuk (távolkeleti hunok) és Észak-Kína lakói között már a nagyon korai időkben megszűnt a testvéri viszony. A távolkeleti hunok Kr. e. 1120-tól rendszeresen betörték a szomszédos testvérnép területére, Kr. e. 1120, 910, 880, 700 és 650 igen véres évszámai a testvérharcnak.

A Chou birodalomban az évszázadokon át folyó szívós munka mellett kefejlődött egy olyan társadalom, amely főként Kr. e. a 8-ik századtól olyan átalakulásokat mutatott fel, amelyhez hasonlót, de csak hasonlót csak a középkori európai fejlődés tudott felmutatni, mert a Római birodalom kultúrája és civilizációja össze sem volt hasonlítható a kínaiéval.

A Chou birodalomban feudális részállamok, rendiség, lovager-kölcsök, fejedelmi-udvari kultúra, egyúttal fejlett városi élet a képzett rétegek előnyomulása a születés-arisztokrácia ellenében, a császári kormányzat fokozódó racionizálása, a zsoldos hadsereg megszervezése alakult ki. Az intellektuális rétegek térhódításával kapcsolatban mindenütt eleven szellemi mozgalom: vallási szekták és tudós iskolák képviselői versenyezve vitatkoznak az abszolutizmustól a kommunizmusig minden elvet hirdetve.

Krisztus előtt a 7. és a 4. évszázadok a nagy vallásalapítók korszaka, hol volt még Roma ezekben az időkben? Kínában Mengcse tanaiban nem a keresztre feszített és élve elégetett emberek szenvedése a rabszolgák leírhatatlan nyomora, hanem a személyes Isten, a gondviselés eszméje jelentkezett, a legfőbb kötelesség pedig az EMBERSZERETET volt.

A művészet remekműveket alkotott és tudatos elméletet fejlesztett ki, amely szerint nem a külvilág másolása, hanem a lélekre tett hatás visszaadása az igazi művészi feladat.

A Chou birodalom népe Kr. e. az ötödik évszázadig katonai vonalon hátrányba volt a távolkeleti hunokkal, harcmódoruk rossz volt és a harciszekerek használata semmi eredményt nem tudott felmutatni a fehér hunok könnyű lovassága ellen.

A távolkeleti hunok a nyereg, a kengyel, a kantár és a zabla használatával a lovat a hadsereg legfontosabb eszközévé tették és megvetették az alapjait egy olyan fejlett harcmódort alkalmazó lovasságnak, amely csak fegyvereiben tért el a 20. évszázad elején még alkalmazott magyar huszár könnyű lovasságtól, amely tulajdonképpen eredője volt a francia, a porosz és egyéb nyugati népek könnyű lovasságának.

A rómaiak még Kr. után a III. évszázadban sem használták nyerget, kengyelt és patkolatlan lovaik alkalmatlanok voltak a harcra. — (Lásd, Margaret Deanesly, M. A. prof. Emeritus of History in the University of London, "History of Medieval and Modern Europe" Volume I. — A History of Early Medieval Europe 476 - to 911." című Londonban 1956-ban kiadott könyve 8. oldalát.) —

A nyereg, a kengyel és a patkó használatát Európában a be-

vándorolt germán népek, később egy évezreddel a hunoktól vették át.

Krisztus előtt az 5. században a Chou birodalom népe elsőnek vette át a távolkeleti hunok harcmódorát, lovaik felszerelését, katonáit lóra ültette, akik a nyeregből hátrafordulva éppen olyan ügyesen lőtték ki nyilaikat, mint északi testvéreik. A lovashadsereg megszervezésével végleg elhagyták a harciszekér használatát. A lovasság mellé gyalogságot is szerveztek, amely lehetővé tette megerősített városok bevételét.

Kr. e. 256-ban a Chou család lemondott az uralomról és átadta a helyét a mai Shensi és a keleti Kansu tartományok helyén fekvő "CH'IN HÜBÉRES ÁLLAM" hercegének, aki egyúttal a CH'IN uralkodócsalád alapítója is volt. Ez a hűbéres állam volt a névadója a CHINA (Kína) birodalomnak.

* * *

Ch'in uralkodócsalád Kr. e. 256 és 207 évek között.

A Ch'in család hatalomrajutásával kezdetét vette a hűbéres rendszer felszámolása. Ch'in herceg a hűbéri rendszert legelőször saját állama területén a Ch'in államban szüntette meg és gazdaságilag állama a birodalom legfejlettebb tagja volt.

Ch'in hercegnek volt egy törvénytelen fia, aki mint tusz a szomszédos Chao államban élt. Ch'in tanácsadója Lu Pu-wei kereskedő herceg rábeszélésére Ch'in törvénytelen fiát nevezte ki utódának, aki feleségül vette Lu Pu-wei leányát. Kr. e. 247-ben Ch'in herceg meghalt és röviddel utána törvénytelen fia is követte a sírba. A hatalom Lu Pu-wei herceg kezébe került, aki a meghalt trónörökös és leánya házasságából született "Cheng herceg" helyett, mint régens uralkodott.

Kr. e. 221-ben Cheng herceg, mint Shih Huang Ti császár foglalta el a trónt. Az új császár hadjáratot indított birodalma minden hűbéres állama ellen és mindenütt megszüntette a hűbérséget és egy birodalmi egységet kovácsolt. Kr. e. 218-ban egész Kína földrajzi területén megszerezte a hatalmat és az egyesített Kínai birodalom első császára lett.

Shih Huang Ti a Kínai birodalmat 36 tartományra osztotta fel és minden tartomány élére három főhivatalnokot állított. Kormányrendszere kétezer évnél tovább maradt érvényben. Az ő idejében Kína Csilitől Csekiangig és a Sárga-tengertől Szecsuanig terjedt. Egyik híres cselekedete volt a klasszikus írók műveinek az elégetése. Ezt úgy magyarázzák, hogy a császár nagyon hiú volt, azt akarta, hogy az ő uralkodásával kezdődjék Kína történelme.

Valójában azért égette el a klasszikus történeti könyveket, mert ezeknek a révén merült el a kínai nép abba a hallatlan konzer-vatizmusba, amely minden újítást és haladást rendkívül megnehe-zített.

A könyvégetésnek ellenszegülők közül a császár négyszázhatvan tudóst kivégeztetett. A császár a kivégzések miatt vérszomjas zsar-nak volt a kínaiak szemében, de elérte azt, hogy feltétlen ura ma-radt birodalmának. A császár nevéhez fűződik a Nagy Kínai Fal befejezése is, amely szilárd és időálló határa volt a Kínai biroda-lomnak. A Nagy Kínai Fal eredete és tervezése messze a múlt homályába veszik. A nagy fal első köveit még Chou uralkodó-család idejében rakták le és évszázadok munkájába került a 2000 mérföld hosszúságú erődvonal 25000 őrtornyának a felépítése, a-mely még 2000 év után is hirdeti az emberiség dicsőségét.

A kínai falat hunok építették a hunok ellen. A Nagy Kínai Fal befejezése után részletesebb ismeretek maradtak fenn a Shiung nu birodalomról.

Kr. e. 206-ban Shih Huang Ti meghalt. Halála hírére Liu Pang herceg fellázadt és csapataival betört a birodalom fővárosá-ba. Liu Pang trónfosztottnak nyilvánította Shih Huang Ti örö-kösét és kinevezte önmagát Kína császárává.

Han uralkodócsalád Kr. e. 206-tól Kr. után 220-ig.

Liu Pang alapítója volt a Han uralkodócsaládnak, amikor csá-zsár lett az akkori szokás szerint új nevet kapott és hivatalosan ezen az új nevén szerepel a történelemben.

Liu Pang, új nevén "KAO TSU" nem volt nemes származá-sú, hanem Kína keleti tartományából bevándorolt földműves csa-lád leszármazottja. Kao Tsu védelmezője volt a kisbirtokosoknak és a kereskedőknek, uralkodása alatt a régi hűbéri rendszer utol-só nyomai is eltűntek. A nagy birtokokat a császár szétosztatta a kis földműves családok között és a földnélkül maradt egykori nagybirtokos családok eltűntek a közéletből. A nagybirtok meg-szűnésével gyakorlatilag megszűnt a nagybirtokos családok által fenntartott rabszolgaság, mivel a nép között a rabszolgaság intéz-ménye soha gyökeret verni nem tudott. A rabszolgatartás külön-ben is nagyon sokba került, mert a rabszolga idegen származású, legtöbbnyire shiung nu hadifogoly volt, mert a kínai emberből nem igen lehetett rabszolgát csinálni. A kínai szoros családi és nemzeti kötelekben élt, a családok és a nemzetségek szorosan összetartottak és tagjaikon ért minden jogtalan sérelemért véres bosszút álltak. Így Kína területén a rabszolga intézmény, amely az európai népeknél egy évezreden keresztül szokásban volt kiala-

kulni nem tudott.

Kao Tsu eltiltotta Confucius írásainak a terjesztését, mert a-zok a hűbéri rendszerre emlékeztettek. A Han uralkodócsalád u-ralma alatt nagyon sok kínai vándorolt a Shiung nu birodalom-ba, ahol örömmel látták a kínai földműveseket és iparosokat. A bevándorlókkal nagyon sok művelt, tanult írástudó kínai is beke-rült a távolkeleti fehér hunok közé, akik a nemesi családoknál, mint nevelők helyezkedtek el. A fehér hun nemesi családok fiai megtanulták a kínai nyelvet és átvették nevelőiktől a kínai szo-kásokat is. A nagyarányú kínai bevándorlás miatt a shiung nu befolyás elérte Kína északi tartományait.

Kao Tsu egyre növekvő aggodalommal nézte a shiung nu be-folyás növekedését, mely szerinte veszedelmes méreteket öltött. Mindent elkövetett, hogy a fehér hun befolyásnak véget vessen, de mivel ez nem sikerült, elhatározta, hogy fegyveres erővel fog-ja azt megakadályozni.

Kao Tsu katonai vállalkozása szörnyű kudarcba fulladt, mert a fehér hun haderő szétverte az ellene küldött kínai hadsereget és megtorlásképpen betörték Kao Tsu birodalmába.

A távolkeleti fehér hunok azonban rövidesen kivonultak Kína területéről, mert békeszeretők voltak és készek a békekötésre. Kao Tsu Kr. e. 200-ban aláírta a világ legelső békeszerződését, amely-ben két nagy hatalom a shiung nu és a kínai kölcsönösen elis-merték egymás jogait, mint független két birodalom meghatároz-ták a végleges birodalmi határokat.

Kao Tsu hadikárpótlás címén élelmiszereket, ruhaanyagot és egy császári hercegnőt küldött feleségül "MAO TUN"-nak a tá-volkeleti hunok fejedelmének. Mao Tun és a Han hercegnő há-zasságából született hercegek a későbbi időkben Kína császári trón-jára kerültek.

Mao Tun nevéhez fűződik a Shiung nu birodalom megszerve-zése. A Sárga - folyó és az Amur - Szelenga - folyók környékén évez-redek óta számszerint 19 nagy fehér hun törzs, vagy nemzet élt. Mao Tun a kínaiak által "szabadembereknek = shiung nuk"-nak nevezett fehér hunokból Kr. e. 206-ban birodalmat szervezett, melynek lakossága a kínai feljegyzések szerint kb. 3 millió lehe-tett. Mao Tung hadserege 300 ezer könnyűfelszerelésű lovas har-cosból állt, amely abban a korban, sőt még ma is egy katonai ha-talmat jelentett. Mao Tung Kr. e. 174-ben halt meg.

*

*

*

Kao Tsu kínai császár Kr. e. 195-ben meghalt és özvegye Lu

császárnő ragadta kezébe a hatalmat. Lu császárnő visszaállította a hűbéri rendszert, amellyel nagy elégedetlenséget okozott. Lu császárnő halála után Kao Tsu törvényes utóda az elégedetlenek élére állt, kiírtatta Lu császárnő családját és "WEN TI" Kr. e. 179-ben elfoglalta Kína trónját, amelyet haláláig Kr. e. 157-ig meg is tartott.

Wen Ti trónrajutása után a régi hűbéres családok leszármazottjai újból fellázadtak és katonai támogatásért a távolkeleti hunokhoz fordultak, azonban a shiung nuk megtagadták a segítséget, mert szerintük a felkelés tartós eredményeket nem hozhatott.

Kr. e. 160. és 140. évek között számos véres határvillongás tört ki a kínaiak és a hunok között. Wen Ti halálával végleg megszűnt az eddigi békés állapot. Kr. e. 157-ben új császár foglalta el a kínai trónt WU TI, akinek uralkodása alatt végleg megromlott a békés állapot és kitört az ellenségeskedés a shiung nuk és a kínaiak között. A hun csapatok Ordos pusztá felől több alkalommal betörték Kína területére és lovascsapataik bekalandozták az egész Shensi tartományt és feldúlták Shansit. Elvágták Turkesztán területén Kína legfontosabb kereskedelmi útját a selyemutat, amely Kínából Turkesztánon keresztül Indiába, Perzsiába, majd onnan a Római Birodalomba vezetett és csak vámfizetés ellenében engedték tovább a kínai árut.

A kínaiak szégyenletesnek tartották a vámfizetést és elhatározták, hogy felszámolják a Shiung nu birodalmat.

A távolkeleti hun és kínai zavarok előzményei még Wen Ti idejébe nyúltak vissza, amikor Kr. e. 160-ban kitört az első határvillongás. Wu Ti megbízottai Kr. e. 133-ban titokban bementek a távolkeleti hunok közé és foglyul akarták ejteni a fehérhunok fejedelmét "CHUN'CH'EN"-t. Az emberrablási kísérlet végleg elmérgesítette a helyzetet és nyílt háború tört ki, amely csak a fehér hun fejedelem halála után Kr. e. 119-ben ért véget.

A hosszú és véres háború mind a két félnek óriási veszteséget okozott. A zavaros időkben a Sárga-folyam felső vidékén élő fehér hun törzsek a "YÜEH CSI"-k elhagyták az évezredek óta birtokolt földjeiket és Turkesztán nyugati felébe vándoroltak. WU TI Kr. e. 125-ben Chang Ch'ien nevű híres követét küldte a yüeh chikhez, hogy azokat visszatérésre és szövetségre vegye rá, azonban a császár kísérlete eredménytelen maradt.

A háború újból kitört és a hadi szerencse most a kínaiaknak kedvezett. A hunok kivonultak az eddig általuk megszállva tartott Kansu tartományból. Wu Ti a győzelem után tovább folytatta a harcot és Kr. e. 108-ban megszállta Korea nyugati felét,

amely Shiung nu birodalomhoz tartozott. Kr. e. 104. és 102. évek között Li Kuang Li kínai tábornok csapatai elfoglalták a Tarim medencét, de a nagy területi veszteségek még nem döntöttek el a háború sorsát.

A távolkeleti hunok Kr. e. 104. és 91. évek között több sikeresen végrehajtott ellentámadásokkal mélyen behatoltak Kína belsőjébe. A kínaiak látván a harcok sikertelenségét, politikát változtattak. Szövetségeseket kerestek és bajkeverőkkel, kémekkel árasztották el a Shiung nu birodalmat. A kínaiak megszerezték a távolkeleti hunok legnagyobb ellenségeinek a "WU SUN HUNOK"-nak a szövetségét, akik a Tarim medence északi felében éltek és azok segítségével fokozatosan megtörték a fehér hun ellenállást. Kr. e. 58-ban a távolkeleti hunok az örökös harcok és veszteségek következtében felörlődtek, kimerültek és Kr. e. 51-ben birodalmuk kínai fennhatóság alá került.

A Shiung nu birodalom összeomlása után számos távolkeleti fehér hun törzs elhagyta ősi földjét és nyugat felé, Középáziába vándorolt. Mao Tun egykori hatalmas birodalma szétesett és újból 19 kis államra tagozódott. Az államegység elvesztése azonban nem jelentette még a teljes lehanyaglást, mert a hunok továbbra is komoly katonai erőt jelentettek, amely megnyugtalanította a kínaiakat.

Wu Ti császár utóda Cheng Ti egy állandó katonai erőt tartott a Nagy Fal környékén, mert csak így tudta fenntartani a békét.

Cheng Ti halála után Kr. e. 7-ben "AI TI" a nyolcéves gyermekcsászár került a trónra, a régens Cheng Ti unokatestvére WANG MANG tartotta kezébe a tényleges hatalmat.

Wang Mang Kr. után 8-ban megfosztotta trónjától AI TI-t és WU WANG TI név alatt elfoglalta a kínai trónt. Wu Wang Ti gyűlölte a fehér hunokat és alkalmat keresett a háború kitöréséhez. Ebből a célból követet küldött a shiung nu államfőkhöz és követelte, hogy azok a "Hsiung nu" nevet, amely szabadembert jelentett változtassák meg "HSIANG NU"-ra, azaz leigázott rabszolgára. A fehér hunok felbőszültek Wu Wang Ti követelésétől és kitört a háború. Wu Wang Ti csapatai i. sz. u. 12-ben betörték a Hsiung nu birodalomba, de a támadás eredménytelenül végződött, a kilátástalannak mutakozó háború csak 18-ban csendesedett el, de nem szűnt meg. Az eredménytelen hadjárat miatt Kínában kitört az elégedetlenség és Wu Wang Ti fejét saját katonái vágták le.

Wu Wang Ti dicstelen halála után LIU HIUSU a Han u-

ralkodócsalád egyik hercege szerezte meg a hatalmat és mint a "MASODIK HÁN URALKODÓCSALÁD" első császára KUANG WU TI foglalta el a trónt.

Kuang Wu Ti számtalan hadjáratot vezetett a távolkeleti hunok ellen, de sikert nem ért el, de 45-ben egy nem várt segítséget kapott. Sáskák lepték el a Hsiung nu birodalmat és mindent elpusztítottak. Az állatállomány nagyrésze éhenhalt és kitört az éhinség. A kínai cselszövés az éhinségtől megtizedelt fehér hunok ellen fordította a közöttük élő "HSIEN PI és WU HUAN" keverék népet, akik a kínaiakkal egyesülve leverték, szétszórták a fehér hunok csapatait. Három évig tartó elkeseredett harcok után 58-ban a távolkeleti fehér hunok behódoltak a kínaiaknak. A hun hatalom 58-tól 220-ig tartósan szünetelt, de sohasem szűnt meg.

220-ban nagy változások történtek, mert a Han uralkodócsalád uralma végetért, a Kínai birodalom három részre szakadt. Három királyság alakult: WEI 29 millió lakossal, Wu 11 millió 700 ezer lakossal és SHU HAN 7 millió 500 ezer lakossal.

SHU HAN a legkisebb királyság uralkodója Han herceg jogot formált a megszűnt császári trónra és szövetségbe lépett a tibetiekkel. Hadjáratot indított WEI ellen, de a hadjárat szörnyű kudarcba fulladt. Shu Han királyság Wei fennhatósága alá került.

Wu királya szintén jogot formált egész Kína felett a hatalomra, de okulván Shu Han kudarcán sokkal megfontoltabban fogott hozzá terveinek a megvalósításához. Wu szövetséget kötött a Hsienpi néppel, amely a kínai egység megszűnése után Délmandzsuriában önállóságához és hatalomhoz jutott. Wu és a szövetségesei két irányból törtek rá Wei királyságra.

Wei királya, aki előre látta a készülő veszélyt a baj megelőzésére szövetségbe lépett a fennhatósága alatt élő távolkeleti hunokkal, akiknek hatalmas földadományt és pénzt adományozott. Wei a távolkeleti hunok segítségével leverte ellenségeit és 280-ban újból egyesítette Kínát. Visszatért a rend és a béke, mire a császár rendeletet adott ki a csapatok leszerelésére, amely rendelet azonban a hunokat nem érintette. A leszerelt kínai katonák fegyvereit és felszerelését a távolkeleti hunok összevásárolták.

*

*

*

A távolkeleti hunok győzelme és a HUN-HÁN uralkodócsalád. 287-ben a Kínai birodalom legnagyobb személyisége LIU YU-An herceg, MAO TUN-nak a Hsiung nu birodalom megalapítójának a leszármazottja volt. LIU YUAN özanyja Han császári

hercegnő volt és így vérrokonságban állt Kína összes uralkodóházaival. A hun herceg kora egyik legműveltebb embere volt, aki kitűnő kínai nevelést kapott. Ismerte a kínai klasszikus munkákat, tudott írni és olvasni is.

Wei császár halála után a trónörökösödési zavarok törtek ki, mert a trónkövetelők egymást gyilkoltatták le. 304-ben Liu Yuan is fellépett trónkövetelőnek, mivel komoly katonai erővel rendelkezett, Délshansi tartomány Poing Ch'eng városában vonta össze a távolkeleti hunok hadseregét, amelynek a fővezére volt és 309-ben onnan kiindulva megtámadta LOYANG FŐVÁROST, ahol ellenfelei HUAN TI név alatt egy CH'IN herceget ültettek a trónra. A hadjárat eredménytelen volt és a támadást követő évben Liu Yuan meghalt.

Liu Yuan halála után csapatainak főparancsnoka Shi Lo folytatta a harcot, aki rátört Ch'in államára, ahol több mint 100 ezer ember az életét vesztette, köztük 28 Ch'in herceg is.

Liu Yuan utóda "Liu Ts'ung" Shi Lo segítségével egész Észak-Kína ura volt, 311-ben újból megtámadták Loyangot és elfoglalták. Huan Ti kínai császár Liu Ts'ung fogságába esett, aki a császárt P'ing Ch'engbe vitette. 313-ban a fogságba esett császár összeesküvést szított a hunok ellen, de ezt a hunok fölfedezték és Huan Ti megölték. Huan Ti halála után Liu Ts'ung ellenfelei egy újabb ellencsászárt ültettek a trónra Min Ti-t, aki azonban csak nagyon rövid ideig uralkodott, mert 316-ban meghalt.

Min Ti halála után Liu Ts'ung Kína ura, akinek halála után 319-ben utóda Liu Yao a névleges uralkodó, mert a tényleges hatalom időközben Shi Lo kezébe került, aki annyira népszerű volt a fehér hunok között, hogy azok teljes bizalmát élvezte.

Liu Yao 329-ben bekövetkezett halálakor Shi Lo kezébe került a teljes hatalom. Shi Lo 334-ben meghalt, utóda Shi Hu (334-349) a birodalom fővárosát elhagyva a Honan tartomány északi felében fekvő "YEH" városába költözött és azt nevezte ki Kína új fővárosának.

Shi Hu uralkodása alatt jelentek meg Kína területén az első BUDHISTA szerzetesek, akik Indiából jöttek. A budhizmus hamarosan nagy tömegeket hódított meg Kínában, mert Budha erkölcsi atnítása nagyon is megfelel a kínai léleknek.

Shi Hu halála után fiai összemaradtak az apai örökségen és viszálykodásuknak a Hsienpi vetettek véget 352-ben.

*

*

*

HSIENPI KORSZAK ÉS TIBET

A hsienpi népet Liu Yuan és Shi Lo hajtotta uralma alá, akik a hun uralom alatt megerősödtek és törzseik egyesültek. Az egyesült hsienpi törzsek felett MU YUNG hsienpi törzsfőnök vette át a hatalmat és YEN név alatt egy államot szervezett. Rövid idő alatt hatalmukba kerítették Délmandzsuriát és a Koreában fekvő KAO LI államocskát. Ezekben az időkben egyes hsienpi törzsek Korea területére vándoroltak.

352-ben MU YUNG kezébe került a hun örökség, aki YEN név alatt uralkodócsaládot alapított, amely 370-ig uralmon is maradt. A hsienpi uralomrajutásakor a Shensi tartomány tibeti eredetű lakossága a PU családot juttatta vezető szerephez, amelynek FU CHIEN nevű vezetője 357-től 385-ig Shensi tartomány uralkodója volt.

FU CHIEN 370-ben egész Kína felett megszerezte a hatalmat és véget vetett a hsienpi uralomnak. A hsienpi uralmuk elvesztése után szétszéledtek, egyes törzsek Tibet területére vándoroltak, ahol az őslakossággal összevegyülve egy keverék népnek lettek az ősei, melyet "T'U-YU HUN NÉPNEK" neveztek ezeknek az utódai a mai itbetiek.

Tibetben számos földrajzi fogalom őrzi az ősi hun korszak emlékét. Pl.: Rakás tál tó, Mansarowar tó, Tiszta folyó és Tiszta völgy stb.

*

*

*

TOBA BIRODALOM

Északkína területén 385-ben egy új birodalom alakult, melyet Toba néven ismerünk. Ez a birodalom 385-től 550-ig fennállt. A birodalom területén 119 hun törzs élt, akik összefogtak és így erősebbek voltak a hsienpiénél. 385-től 407-ig szünet nélkül folyt a harc a hatalomért. Végül a Toba birodalom Ordas pusztja környékén fekvő kis "HUN HSIA KIRÁLYSÁG" uralkodója HUN HO LIEN PO - PO", MA TUN, illetve LIU YUAN egyenes leszármazottja ragadta kezébe a hatalmat.

A hatalom újból a hunok kezébe került és ezzel együtt Északkínában visszatértek a régi hun hagyományok. A papíros gyártása és használata elterjedt, papír pénzt is használnak. Rendszeres már a táblákkal való könyvnyomtatása is.

Részállamokat magába olvasztó központosított abszolutisztikus birodalom alakult ki, mint Európa országai az Újkor elején. Hivatalnok állam a rendiség helyett, a magánéletig lenyúló szabályo-

zásokkal. Eljutottak a pozíciós számrendszer gondolatához is. Kintű társadalmi és pénzügyi reformerek születnek, akik komolyan hisznek abban, hogy régi címek, rangok felújításával egy régi aranykort állíthatnak újra vissza.

A Toba birodalom megalakulásakor azonban Kína kettészakadt és déli feléből egy másik önálló birodalom alakult, amely állandó háborút folytatott a tobaiak ellen. A tobai népet "YÜ-AN YÜAN HUN NÉPNEK" nevezték, akik többségükben a Távolkeleti hunok, Hsiung nuk utódai voltak. 431-ben a délkinai állam hadserege véget vetett a HUN HISIA királyi család uralmának és Toba a délkinaiak megszállása alá került.

431-ben számos YÜAN YÜAN HUN TÖRZS a hozzájuk csatlakozó HSIENPIK -kel együtt elhagyta a Toba birodalmat és elindult Középázsia felé, majd egyesülve a KAUKAZUSI ÓSAVAROKKAL, mint AVAROK, vagy VÁRKUNOK jelentek meg a Kárpát-medencében.

A Toba birodalom visszamaradt hun lakossága 431 után újból visszanyerte régi hatalmát és függetlenségét, de 440. és 490. évek között nagy változások kezdődtek, mert nagy méretű kínai bevándorlás indult meg. A bevándorolt kínaiak lassan és megállíthatatlanul legyöngítették a hun hatalmat. Gazdag kínai kereskedő családok keletkeztek, melyeknek tagjai összeházasodtak a hun vezetőréteggel. A vegyes hun - kínai házasságokból született utódokból egy új vezetőréteg alakult. Az új hun - kínai vezetőréteg tanácsára a tobai császár egész Kínát egy birodalomba egyesítette, majd 493 - 494. évek között LIANGOT az eddigi fővárost elhagyva a birodalom székhelyét a régi Kínai birodalom fővárosába LO-YANG-ba tette át. 471-ben WEN TI a tobai császár kínai befolyásra megtiltotta a HUN NYELV használatát és a KÍNAI NYELVET tette hivatalos nyelvvé.

Wen Ti halálakor 499-ben az államvezetés teljesen kínai kezekbe került. 550-ben kitört Tobában a forradalom és a lakosság két pártra szakadt, hun és kínai pártira. A hunpárt hívei hatalmukba kerítették a SHANSI tartományt, ahol lemészárolták a kínai párt híveit. A polgárháború 550-től 555-ig dühöngött, míg sikerült a kínai pártnak felülkerekedni, akik Tobából kiűzték a YÜAN YÜAN hunokat, akik most végleg eltűntek távolkelet történelméből, hogy néhány év elmúltával 558-ban Európa határainál tűnhessenek fel, ahol csatlakoztak a 431-ben elűzött testvéreikhez.

*

*

*

558 körüli időkben egy "ÚJABB NÉP" jelent meg a kínai történelemben, amely Szibéria felől érkezett a Kínai birodalom határaihoz. Ez az új nép magába olvasztotta az útjába került kisebb - nagyobb távolkeleti hun törzseket és azokkal felerősödve Középáziába nyomult. Ezt az újabb népet a történelemtudomány UIGHUR, vagy UGOR népnek nevezi. Az UIGHUROK (UGOROK) 565-ben rátörtek a FEHÉR HUNOK OXUS FOLYÓ környékén fekvő központi hazájára és ott egy UIGHUR BIRODALMAT szerveztek. Az uighurok egyrésze betört a Kínai birodalomba is, ahol összekeveredtek az ősidők óta ott élő távolkeleti hunokkal úgyhogy a mai történelemtudományban, mint uighurok ismeretesek, annak ellenére, hogy vérségileg inkább hunok, mint uighurok. Az uighurok megjelenése után a távolkeleti hunok nagytömege belevegyült a kínai népbe és annak egyik legfontosabb alapeleme lett. Azonban néhány összittya hun törzs, hun nép megtartotta népi közösségét és a mai napig is fennmaradt. Ordos pusztája környékén ma is ott él egy 3-4 milliónyi hun nép, akik a távolkeleti hunok utódai.

Egy francia jezsuita szerzetes tudós révén tudomásunkra jutott, hogy ORDOS területén ma is élnek hun eredetű népek. Licent francia jezsuita szerzetes mondotta: — "Ásatásaim során elvetődtem egy Mongóliához tartozó területre, amelyen olyan népet ismertem meg, amely a magyarhoz hasonló nyelven beszél. Különös nép, szomszédaitól elütő a nyelve és a szokása. Teljesen elzárkózva él, nem keveredik szomszédaival. Nem tudtam eligazodni a nyelvükön, de azok a francia atyák, akik régen azon a vidéken dolgoztak azt állították, hogy az a nyelv, amelyen az a nép beszél a magyar nyelvhez hasonló. Megtanultam a nyelvüket s alig vártam, hogy magyar emberrel találkozzam s próbát tegyek."

Licent jezsuita szerzetes elbeszélte kínai élményeit egy magyar jezsuitának, Szajkó Józsefnek és ki is próbálta az Ordoson elsajátított nyelvet. Szajkó a Shanghai obszervatórium vezetője volt, rendtársain keresztül jelentést tett erről a magyar kormánynak. A magyar kormány az ismertetés alapján megbízást adott Szajkó atyának, hogy derítse fel az ordospusztai állítólagosan magyarul beszélő nép állapotát, életmódját, szokásait és nyelvét és az összegyűjtött adatokat juttassa el Budapestre. Azonban az időközben kitört kínai forradalom és a második világháború gátat vetettek ennek a kutatómunkának.

*

*

*

NEGYEDIK FEJEZET

SZUMIROK, ŐSARABOK, HYKSZOSZOK, ETRUSZKOK, PHOENICIAIAK, VAGY FÖNHUNOK, PALESZTINAI PELAZGOK VAGY PHILISZTEUSOK

Szumirok: — Titkos erők gátolják az ősi magyar múlt feltárását, mert nem tudják elviselni, hogy a magyarság jelentős ősmúltat bír. Tévedni lehe, azonban történelmet hamisítani nem, mert az igazság előbb, vagy utóbb úgyis kiderül.

Halévy és Goldziher zsidó akadémikusok el akarták ködösíteni Kisázsia, illetve a Tigris és az Euphrátes folyók vidéke ősnépének a történelmét, mivel az a magyarság őstörténelmének bizonyult, de az őstörténelemkutatás, mindent megvilágításba hozott.

Ma a "Börtönök és az akasztófák korában" élünk, amelyben a legnagyobb történelmi szerepet a zsidóságnak juttatták. Elhitették az emberiséggel, hogy történelmükben a legnagyobb szerepet a zsidóság töltötte be, mert ők ismertették meg a világgal az EGY ISTEN eszméjét. Elhitették az emberekkel, hogy a zsidó volt az egyetlen nép, amely az Istenben hitt és ennek alapján olyan erkölcsi törvényeket alapított meg, melyek a mai civilizáció alapjai. Azonban kiderült, hogy minden szép és nemes követésre méltó példa, erkölcsi és szellemi nagyság, hűség és álhatalosság, istenfélelem és emberszeretet a TURÁNI EMBER LELKÉBŐL fakadt.

Az ősturáni nagycsalád egyik hatalmas hajtása a SZUMIR NÉP sok-sok évezreddel ezelőtt már így oktatta az ifjúságot:

— "Barátodról, társadról rosszat ne beszélj,

Gyalázatosat, titokzatosat ne mondj,

Barátságot gyakorolj.

Ha ígérsz, teljesíts, cserben ne hagyj!" —

— (H. V. Hilprecht, "Die Ausgrabungen im Bel-Tempel zu Nippur", Leipzig, 1903 54. s.) —

Kisáziában a Tigris és Euphrates folyók vidékének kik voltak a legrégebb lakói? — A szumirok. Ma már semmi kétség sincs az iránt, hogy az a nép a TURÁNI NÉPEK NAGYCSALÁDJÁBA tartozott; irodalmi emlékeik, amelyeket 1802 óta tudnak olvasni a hozzájuk értő tudósok, azt bizonyítják, hogy nyelvük ragozó nyelv volt, mint a magyar, történelmük bekapcsolódik a Kárpátmedence történelmébe.

*

*

*